

Τι είναι η Αλήθεια; - Πρώτο

Το Πλαίσιο της Αλήθειας: Αποκάλυψη, Προφητικοί Παραλληλισμοί και το Άλφα και το Ωμέγα

Jeff Pippenger

2023-08-05

Προτού εξετάσουμε το θέμα τού τι είναι αλήθεια, σημειώνουμε ότι έχουμε αρχίσει αυτή τη μελέτη με τα τρία πρώτα εδάφια του πρώτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, και κατόπιν προσθέσαμε ένα άρθρο περί του Ηλία. Μερικοί από τους σκοπούς αυτών των μελετών είναι να προσδιορίσουμε τον ρόλο των Ηνωμένων Πολιτειών στην προφητεία, να ανοίξουμε το μήνυμα της Αποκαλύψεως του Ιησού Χριστού, να αναγνωρίσουμε τον ρόλο των προφητών ως συμβόλων του λαού του Θεού, και να εξετάσουμε τις συνέπειες του τι σημαίνει ότι ο Ιησούς είναι το Άλφα. Δείξαμε ότι τα τρία πρώτα εδάφια της Αποκάλυψης συμφωνούν και ευθυγραμμίζονται με τα τελευταία εδάφια της Αποκάλυψης, και ότι και στις δύο περιπτώσεις, στην αρχή και στο τέλος, ο Ιησούς προσδιορίζει τον εαυτό Του ως το Άλφα και το Ωμέγα, την αρχή και το τέλος, τον πρώτο και τον τελευταίο.

Χρησιμοποιήσαμε μια σύντομη αναφορά στον Ηλία στη δεύτερη μελέτη, προκειμένου να καταδείξουμε ότι τα εναρκτήρια εδάφια της Αγίας Γραφής συμφωνούν με τα καταληκτήρια εδάφια τόσο της Παλαιάς όσο και της Καινής Διαθήκης, και περαιτέρω ότι τα εναρκτήρια εδάφια της Καινής Διαθήκης επίσης συμφωνούν με την αρχή ή με το τέλος, με όποιον τρόπο κι αν επιλέξετε να εξετάσετε την Αγία Γραφή, είτε ως σύνολο είτε ως δύο Διαθήκες.

Ένα ακόμη σημείο που επιδιώκουμε να αναπτύξουμε είναι η κατανόηση ότι η Θεότητα εργάστηκε ώστε να αποκαλύπτει σταδιακά τη θεότητα καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας. Γι' αυτό έχουμε επισημάνει ότι, καθώς προχωρεί ο χρόνος στο βιβλικό θέμα της ιστορίας της διαθήκης, ο Θεός, βήμα προς βήμα, αποκαλύπτει ολοένα και περισσότερο τον χαρακτήρα Του μέσω του συμβολισμού των διαφόρων ονομάτων Του. Ο Παντοδύναμος Θεός μίλησε στον Αβραάμ, και ο ίδιος Θεός μίλησε στον Μωυσή, αλλά πληροφόρησε τον Μωυσή ότι από τότε και εξής το όνομα Του θα ήταν γνωστό ως Ιεχωβά. Κατόπιν, όταν ήλθε ο Χριστός, συστήθηκε με ένα όνομα που ήταν άγνωστο στην Παλαιά Διαθήκη, εκτός από μία έκφραση εκείνου του ονόματος από έναν Βαβυλώνιο στο τρίτο κεφάλαιο του Δανιήλ. Ο Ιησούς όχι μόνο προσδιόρισε ότι ήταν ο μονογενής του Πατέρα, αλλά επίσης, μέσα σε εκείνη τη συγκεκριμένη ιστορία της διαθήκης, προσδιόρισε τον εαυτό Του ως τον Υιό του Ανθρώπου. Ο Θεός έδωσε επίσης στον Μιλλεριτικό Αντβεντισμό ένα όνομα, όταν εισήλθε σε διαθήκη με την αρχή του Αντβεντισμού.

«Σε τούτον τον καιρό, όταν είμεθα τόσον πλησίον του τέλους, θα γίνωμεν στην πράξη τόσο όμοιοι με τον κόσμο, ώστε οι άνθρωποι να αναζητούν ματαίως να βρουν τον ονομαζόμενο λαό του Θεού; Θα πωλήσει κάποιος τα ιδιάζοντα χαρακτηριστικά μας ως εκλεκτού λαού του Θεού για οποιοδήποτε πλεονέκτημα έχει να προσφέρει ο κόσμος; Θα θεωρηθεί ως μεγάλης αξίας η εύνοια εκείνων που παραβαίνουν τον νόμο του Θεού; Θα υποθέσουν εκείνοι τους οποίους ο Κύριος ονόμασε λαό Του ότι υπάρχει κάποια δύναμη ανώτερη από τον μέγαν ΕΓΩ ΕΙΜΙ; Θα επιχειρήσωμεν να εξαλείψωμεν τα διακριτικά σημεία της πίστεως που μας έκαμαν

Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας;» Evangelism, 121.

Το όνομα που δόθηκε στους Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας δόθηκε από τον Κύριο, και η Αδελφή Γουάιτ συχνά αναφέρεται στους Αντβεντιστές ως τον ονομασμένο λαό του Θεού. «Ονομασμένος» σημαίνει ότι έχει λάβει όνομα. Οι μόνες δύο εκκλησίες που η Αδελφή Γουάιτ προσδιορίζει ως τον ονομασμένο λαό του Θεού είναι ο αρχαίος Ισραήλ και ο σύγχρονος Ισραήλ.

Επομένως, καθώς προχωρούμε στη μελέτη του βιβλίου της Αποκάλυψης, προτείνω ότι το «νέο όνομα» που αποκαλύπτεται στους Φιλαδελφείς, οι οποίοι επίσης παριστάνονται ως οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, αποτελεί μεγάλο μέρος του προφητικού μυστικού που αποσφραγίζεται ακριβώς πριν κλείσει η περίοδος δοκιμασίας.

Τον νικόντα θέλω κάμει στύλον εν τω ναώ του Θεού μου, και δεν θέλει εξέλθει πλέον έξω· και θέλω γράψει επ' αυτόν το όνομα του Θεού μου, και το όνομα της πόλεως του Θεού μου, της νέας Ιερουσαλήμ, ήτις καταβαίνει εκ του ουρανού από του Θεού μου· και το νέον μου όνομα. Όστις έχει ους, ας ακούσει τι λέγει το Πνεύμα προς τας εκκλησίας. Αποκάλυψις 3:12, 13.

Το τελευταίο μήνυμα προειδοποίησης είναι το μήνυμα της Αποκάλυψης του Ιησού Χριστού, και είναι αποκάλυψη του χαρακτήρα Του.

«Εκείνοι που αναμένουν την έλευση του Νυμφίου οφείλουν να λένουν προς τον λαό: “Ίδου ο Θεός σας”. Οι τελευταίες ακτίνες του ελέους φωτός, το τελευταίο μήνυμα ελέους που πρόκειται να δοθεί στον κόσμο, είναι αποκάλυψη του χαρακτήρα της αγάπης Του. Τα τέκνα του Θεού οφείλουν να φανερώνουν τη δόξα Του. Στη δική τους ζωή και στον χαρακτήρα τους οφείλουν να αποκαλύπτουν τι έχει επιτελέσει γι' αυτούς η χάρη του Θεού». Παραβολές του Χριστού, 415, 416.

Έχουμε πολύ περισσότερα να καταχωρίσουμε στο αρχείο σχετικά με τον Ιησού ως τον Λόγο, αλλά τώρα θα ασχοληθούμε με τη λέξη «αλήθεια». Η κατανόηση της «αλήθειας», καθώς και της λέξεως «αλήθεια» και επίσης των γραμμάτων που χρησιμοποιούνται για να σχηματίσουν «έναν λόγο αληθείας», είναι κατανόηση του χαρακτήρα του Χριστού.

Εἶπεν οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ Πιλάτος· Λοιπὸν βασιλεὺς εἶ σύ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Σὺ λέγεις ὅτι βασιλεὺς εἰμι. Ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι, καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω εἰς τὴν ἀλήθειαν. Πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκούει τῆς φωνῆς μου. Λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Τί ἐστὶν ἀλήθεια; Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐξῆλθεν πάλιν πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἐγὼ οὐδεμίαν εὐρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν. Ἰωάννης 18:37, 38.

Η ελληνική λέξη που αποδίδεται ως «αλήθεια» στο εδάφιο προέρχεται από μια εβραϊκή λέξη, η οποία είναι επίσης γράμμα και ακόμη αριθμός. Το πρώτο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου είναι το «άλεφ». Μάλιστα, τα δύο πρώτα γράμματα του εβραϊκού αλφαβήτου είναι το «άλεφ» και το «βηθ», και μοιάζουν πολύ με τα δύο πρώτα γράμματα της ελληνικής, που είναι το άλφα και το βήτα. Μαζί σχηματίζουν τη ρίζα της λέξεως «αλφάβητο». Η λέξη «άλφα» (από το εβραϊκό γράμμα άλεφ), επομένως, χρησιμοποιείται ως γράμμα, ως λέξη, ως αριθμός και επίσης ως ένα από τα πολλά ονόματα του Ιησού.

Όταν ο Πιλάτος υπέβαλε το ερώτημα: «Τι είναι αλήθεια;», ο Ιησούς τού είχε ήδη δηλώσει ότι ο λόγος για τον οποίο «ήλθε εις τον κόσμον», καθώς και ο λόγος για τον οποίο «εγεννήθη», ήταν για να δώσει μαρτυρία εις την «αλήθειαν». Πρόσθεσε δε ότι «πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκούει» τη φωνή Του.

Μακάριος ὁ ἀναγινώσκων καὶ οἱ ἀκούοντες τοὺς λόγους τῆς προφητείας ταύτης καὶ τηροῦντες τὰ γεγραμμένα ἐν αὐτῇ· διότι ὁ καιρὸς εἶναι πλησίον. Ἀποκάλυψις 1:3.

ΑΛΗΘΕΙΑ: G225—Από το G227· αλήθεια: – αληθινός, X αληθώς, αλήθεια, αληθοφάνεια. G227—Από το G1 (ως αρνητικό μόριο) και το G2990· αληθινός (ως μη αποκρύπτων): – αληθινός, αληθώς, αλήθεια. G1· Α. Εβραϊκής προελεύσεως· το πρώτο γράμμα του αλφαβήτου: μεταφορικός μόνον (από τη χρήση του ως αριθμητικού σημείου), ο πρώτος. Άλφα.

Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός, καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ ζωή· οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα εἰ μὴ δι’ ἐμοῦ. Ἰωάννης 14:6.

Όταν ο Ιησούς είπε: «Ἐγώ εἰμι... ἡ ἀλήθεια», ἔλεγε ὅτι ἦταν ἓνα γράμμα, ἓνας ἀριθμὸς καὶ μία λέξη· διότι τὸ γράμμα ἄλφα, ἡ λέξη ἄλφα καὶ ὁ ἀριθμὸς ἄλφα εἶναι ὅλα «ἀλήθεια». Στὸ βιβλίο του Δανιήλ, ὁ Χριστὸς ἀποκάλυψε τὸν ἑαυτό Του ὡς τὸν θαυμαστό ἀριθμητὴ, πὺν εἶναι ὁ ὀρισμὸς τῆς εβραϊκῆς λέξεως «Palmoni», ἡ ὁποία ἀποδίδεται ὡς «the certain saint which spake», στὸ ὄγδοο κεφάλαιο τοῦ Δανιήλ.

Τότε ἤκουσα ἐνός ἀγίου λαλοῦντος, καὶ ἄλλος ἄγιος εἶπε πρὸς ἐκεῖνον τὸν ἅγιον ὅστις ἐλάλει· Ἐως πότε θέλει διαρκέσει ἡ ὄρασις περὶ τῆς καθημερινῆς θυσίας καὶ τῆς παραβάσεως τῆς ἐρημώσεως, ὥστε νὰ παραδοθῶσιν εἰς καταπάτησιν καὶ τὸ ἀγιαστήριον καὶ τὸ στράτευμα; Καὶ εἶπε πρὸς ἐμέ· Ἐως δύο χιλιάδων καὶ τριακοσίων ἡμερῶν· τότε τὸ ἀγιαστήριον θέλει καθαρισθῆ. Δανιήλ 8:13, 14.

Εκεῖνος ὁ «κάποιος ἅγιος» στὸ δέκατο τρίτο ἐδάφιο εἶναι ὁ «Παλαμωνί» — ὁ θαυμαστός ἀριθμητῆς, ἢ ὁ ἀριθμητῆς τῶν μυστικῶν. Τα δύο αὐτὰ ἐδάφια εἶναι ἐκεῖ ὅπου ἐκτίθεται ἡ προφητεία τῶν 2300 ἐτῶν καὶ οἱ δύο προφητείες τῶν 2520 ἐτῶν. Τα 2300 ἐτὴ ἀφοροῦν τὸ «ἀγιαστήριον», καὶ οἱ δύο προφητείες τῶν 2520 ἐτῶν ἀφοροῦν τὸ «στράτευμα», διότι τόσο τὸ ἀγιαστήριον ὅσο καὶ τὸ στράτευμα ἐπρόκειτο νὰ καταπατηθῶν ἀπὸ τὴ Ρώμη. Ἡ προφητεία τῶν 2520 ἐτῶν ἀντιπροσωπεύει μία καταπάτησις τοῦ ἀγιαστηρίου τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ λαοῦ Του. Τρεῖς βαθυσήμαντες, ἀλληλένδετες προφητείες βασισμένες στὸν χρόνο, ἀκριβῶς στὸ σημεῖο τῆς Βίβλου ὅπου ὁ Ιησούς παρουσιάζει τὸν ἑαυτό Του ὡς τὸν θαυμαστό ἀριθμητὴ τῶν μυστικῶν. Δὲν πρόκειται ἀπλῶς γιὰ τὸ ὅτι ἐπέλεξε αὐτὰ τα δύο ἐδάφια γιὰ νὰ παρουσιάσει τὸν ἑαυτό Του ὡς τὸν Κύριον τοῦ χρόνου, ἀλλὰ τα δύο ἐδάφια στα ὁποῖα ἀποκαλύπτει τὸν ἑαυτό Του προσδιορίζουν τὸν χρόνο κατὰ τὸν ὁποῖο θὰ εἰσερχόταν σὲ διαθήκη με τὸν σύγχρονον πνευματικὸ Ἰσραὴλ, καὶ τα δύο αὐτὰ ἐδάφια εἶναι ἐπίσης τὸ θεμέλιο καὶ ὁ κεντρικὸς στύλος τοῦ Ἀντιβεντισμοῦ.

«Ἡ Γραφή ἡ ὁποία, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη, εἶχε ἀποτελέσει τόσο τὸ θεμέλιο ὅσο καὶ τὸν κεντρικὸ στύλον τῆς πίστεως τῆς Δευτέρας Παρουσίας ἦταν ἡ διακήρυξις: “Ἐως δύο χιλιάδες καὶ τριακοσίαις ἡμέραις· τότε τὸ ἀγιαστήριον θὰ καθαρισθῆί.” [Δανιήλ 8:14.]» Ἡ Μεγάλη Διαμάχη, 409.

Κατά τον καιρόν του τέλους, το 1798, το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίσθηκε και το μήνυμα του πρώτου αγγέλου εισήλθε στην ιστορία, σηματοδοτώντας την αύξηση της προφητικής γνώσεως που έλαβε χώρα κατά την εποχή του Μιλλεριτικού κινήματος, το οποίο υπήρξε η αρχή του Αντβεντισμού της Εβδόμης Ημέρας. Όταν το βιβλίο του Δανιήλ αποσφραγίσθηκε στους Μιλλερίτες, έγινε κατανοητό ένα μήνυμα από τον Παλμόνι — ένα μήνυμα χρόνου. Ο Λόγος του Θεού ποτέ δεν αποτυγχάνει και πάντοτε ταυτοποιεί το τέλος με την αρχή. Έτσι, στο τέλος του Αντβεντισμού θα υπάρξει ασφαλώς μία αποκάλυψη του χαρακτήρος Του, όπως υπήρξε και στην ιστορία των Μιλλεριτών. Το γεγονός αυτό θεμελιώνεται στην αρχή και στο τέλος του Αντβεντισμού, αλλά θεμελιώνεται επίσης και στη δηλωμένη σχέση του βιβλίου του Δανιήλ με το βιβλίο της Αποκαλύψεως. Ο Δανιήλ και η Αποκάλυψη αποτελούν ένα βιβλίο, και, μέσα σε αυτή την αναπαράσταση, είναι δύο μάρτυρες, ο πρώτος όντας ο Δανιήλ και ο τελευταίος η Αποκάλυψη.

«Τα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης είναι ένα. Το ένα είναι προφητεία, το άλλο αποκάλυψη· το ένα βιβλίο σφραγισμένο, το άλλο βιβλίο ανοιγμένο.» Seventh-day Adventist Bible Commentary, τόμος 7, σ. 972.

Ο Δανιήλ και η Αποκάλυψη είναι δύο βιβλία που αποτελούν ένα βιβλίο, κατά τον ίδιο τρόπο που η Βίβλος είναι ένα βιβλίο διαιρεμένο σε Παλαιά και Καινή, ή αρχή και τέλος. Στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, οι δύο μάρτυρες που παρουσιάζονται ως ο Μωυσής και ο Ηλίας είναι η Παλαιά και η Καινή Διαθήκη.

«Σχετικά με τους δύο μάρτυρες, ο προφήτης δηλώνει περαιτέρω: “Οὗτοί εἰσιν αἱ δύο ἐλαῖαι καὶ αἱ δύο λυχνίαι αἱ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τῆς γῆς ἐστῶσαι.” “Ο λόγος σου,” εἶπε ο ψαλμοδός, “εἶναι λύχνος εἰς τοὺς πόδας μου καὶ φῶς εἰς τὴν τρίβον μου.” Αποκάλυψις 11:4· Ψαλμός 119:105. Οι δύο μάρτυρες αντιπροσωπεύουν τις Γραφές της Παλαιάς και της Καινῆς Διαθήκης.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 267.

Ο Δανιήλ και ο Ιωάννης είναι δύο μάρτυρες οι οποίοι αμφότεροι διώχθηκαν, αμφότεροι αιχμαλωτίστηκαν, αμφότεροι έλαβαν την ίδια γραμμή προφητικής ιστορίας προς καταγραφήν, αμφότεροι αντιπροσωπεύουν τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, αμφότεροι έζησαν στον απόηχο της καταστροφής της Ιερουσαλήμ, αμφότεροι σύμβολα θανάτου και αναστάσεως (ο Ιωάννης από το λέβητα του ζέοντος ελαίου και ο Δανιήλ από το λάκκο των λεόντων).

Ο Δανιήλ προσδιορίζει μια ιδιαίτερη αποκάλυψη του χαρακτήρα του Χριστού, και το πράττει αυτό στα δύο εδάφια τα οποία η θεόπνευστη μαρτυρία αποκαλεί «κεντρικό στύλο και θεμέλιο» της Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας. Αυτά τα δύο εδάφια υπήρξαν ο «ακρογωνιαίος λίθος», ο τελικός λίθος που τοποθετήθηκε στα θεμέλια τα οποία αντιπροσωπεύονταν από το έργο του William Miller. Ο ακρογωνιαίος λίθος έφερε μαζί του την κατανόηση του επουρανίου αγιαστηρίου, του νόμου του Θεού, του Σαββάτου, της ανακριτικής κρίσεως και των τριών αγγέλων της Αποκάλυψης δεκατέσσερα. Ο Δανιήλ είναι η αρχή του βιβλίου, ο Ιωάννης είναι το τέλος.

Η γραφή του Ιωάννη θα προσδιορίσει μια αποκάλυψη του χαρακτήρα του Χριστού στο τέλος του Αντβεντισμού. Στην αρχή του σύγχρονου Ισραήλ, αποκαλύφθηκε ως ο Θαυμαστός Αριθμητής, ο Δημιουργός κάθε τι το μαθηματικό, και στο τέλος του σύγχρονου Ισραήλ αποκαλύπτεται ως ο

θαυμαστός γλωσσολόγος. Είναι ο Δημιουργός καθετί που σχετίζεται με τη γλώσσα, είτε πρόκειται για τη δομή της γλώσσας, είτε για τους γραμματικούς κανόνες, είτε για τις λέξεις, είτε ακόμη και για τα γράμματα του αλφαβήτου. Εκείνος δημιούργησε την επικοινωνία που επιτελείται διά των λέξεων, διέπεται από γραμματικούς κανόνες είτε είναι γραπτή είτε προφορική, και αποτυπώνεται με ένα αλφάβητο που είναι δικό Του σχέδιο· και πέρα από όλα αυτά—Είναι ο Λόγος. Με αυτόν τον Λόγο μεταμορφώνει τυφλούς, απροετοίμαστους Λαοδικείς σε αγιασμένους Φιλαδελφείς.

Άγιασον αυτούς διά τῆς ἀληθείας σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστιν. Ἰωάννης 17:17.

Η λέξη που μεταφράζεται ως «αγιαζω» σημαίνει καθιστώ άγιο. Οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες θα είναι άγιοι και θα έχουν φθάσει σε αυτή την κατάσταση χαρακτήρος διά της «αληθείας» ή, θα μπορούσατε να πείτε, διά του «λόγου» Του, διότι ο Ιησούς είναι ο Λόγος και Αυτός είναι η αλήθεια.

Εν αρχή ἦτο ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦτο μετὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ Θεὸς ἦτο ὁ Λόγος. Οὗτος ἦτο ἐν ἀρχῇ μετὰ τοῦ Θεοῦ. Πάντα δι’ αὐτοῦ ἐγένετο· καὶ χωρὶς αὐτοῦ δὲν ἐγένεκε οὐδὲ ἓν το ὁποῖον ἐγένεκε. Ἰωάννης 1:1–3.

Παρατηρήστε ότι αυτό είναι το πρώτο πράγμα που γράφει ο Ιωάννης στο ευαγγέλιό του. Βεβαίως, αυτό παραλληλίζεται με το πρώτο πράγμα που γράφτηκε στη Γένεση. Προσθέτει στη μαρτυρία, προσδιορίζοντας σαφέστερα εκείνο που δηλώνεται στο πρώτο κεφάλαιο της Γένεσης.

Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Γένεσις 1:1.

Η λέξη που μεταφράζεται ως «Θεός» στο πρώτο εδάφιο είναι πληθυντικού αριθμού, υποδηλώνοντας έτσι ήδη από την ίδια την «αρχή» ότι ο Θεός είναι περισσότερο από ένας. «Εν αρχή», στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη, ο Λόγος ήταν με τον Θεό και ήταν Θεός. Και ο Λόγος ήταν ο Δημιουργός.

Ο Ιησούς είναι ο Λόγος, και παρήγαγε τη Βίβλο διά του συνδυασμού της θεότητας με την ανθρωπότητα—της θεότητας, την οποία εκπροσωπεί το Άγιο Πνεύμα, και της ανθρωπότητας στο πρόσωπο εκείνων που έγραψαν τα λόγια στα βιβλία τα οποία επρόκειτο να αποσταλούν στις εκκλησίες. Έτσι, η Βίβλος είναι συνδυασμός ανθρωπότητας και θεότητας, όπως είναι και ο Ιησούς. Η Βίβλος, παρά τη συμμετοχή πεπτωκότων σαρκικών ανθρώπων, είναι αγία, και τότε και οι άνδρες που την κατέγραψαν ήσαν επίσης άγιοι.

Καὶ ἔχομεν βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον, εἰς τὸν ὁποῖον καλῶς πράττετε νὰ προσέχετε ὡς εἰς λύχνον φαίνοντα ἐν ἀύχμηρῷ τόπῳ, ἕως οὗ διαυγάσῃ ἡ ἡμέρα καὶ ὁ φωσφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν· τοῦτο πρῶτον γινώσκοντες, ὅτι πᾶσα προφητεία τῆς γραφῆς δὲν γίνεται ἰδίας ἐπιλύσεως. Διότι δὲν ἦλθεν ποτέ προφητεία διὰ θελήματος ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἅγιοι ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ ἐλάλησαν κινούμενοι ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. 2 Πέτρου 1:19–21.

Παρότι οι προφῆτες ἦσαν ἅγιοι ἄνδρες, ἦσαν ἐντούτοις πεπτωκότες ἀνθρώπινοι υπάρξεις, διότι πάντες ἤμαρτον καὶ υστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Ἐν τούτοις, ἡ Ἁγία Γραφή εἶναι συνδυασμὸς θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος, καὶ εἶναι ἁγία, διότι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἦλθε γὰρ νὰ καταδείξῃ, με τὴ ζωὴ Του καὶ με τὸν γραπτὸ Του Λόγο, ὅτι ἡ ἀνθρωπότητα ἐνωμένη με τὴ θεότητα δὲν ἀμαρτάνει. Ὅ,τι ἀληθεύει γὰρ τὴν Ἁγία Γραφή, ἀληθεύει καὶ γὰρ τὸν Χριστό, διότι Ἀυτὸς εἶναι ἡ Ἁγία Γραφή.

Ο Ιησούς προσέλαβε επάνω Του αμαρτωλή σάρκα και ουδέποτε αμάρτησε, παρέχοντας έτσι το παράδειγμα ότι η ανθρωπότητα ενωμένη με τη θεότητα δεν αμαρτάνει.

«Η ιστορία της Βηθλεέμ είναι ένα ανεξάντλητο θέμα. Μέσα της είναι κρυμμένο “το βάθος του πλούτου και της σοφίας και της γνώσεως του Θεού.” Ρωμαίους 11:33. Θαυμάζουμε τη θυσία του Σωτήρος, ο οποίος αντάλλαξε τον θρόνο του ουρανού με τη φάτνη, και τη συντροφιά των αγγέλων που Τον λάτρευαν με τα κτήνη του σταύλου. Η ανθρώπινη υπερηφάνεια και αυτάρκεια ελέγχονται ενώπιον Του. Ωστόσο, αυτό ήταν μόνο η αρχή της θαυμαστής συγκαταβάσεώς Του. Θα ήταν σχεδόν άπειρη ταπεινώση για τον Υιό του Θεού να προσλάβει την ανθρώπινη φύση, ακόμη και όταν ο Αδάμ στεκόταν στην αθωότητά του στην Εδέμ. Αλλά ο Ιησούς δέχθηκε την ανθρωπότητα όταν το ανθρώπινο γένος είχε αποδυναμωθεί από τέσσερις χιλιάδες έτη αμαρτίας. Όπως κάθε τέκνο του Αδάμ, αποδέχθηκε τα αποτελέσματα της ενέργειας του μεγάλου νόμου της κληρονομικότητας. Ποια ήταν αυτά τα αποτελέσματα φαίνεται στην ιστορία των επίγειων προγόνων Του. Ήλθε με μια τέτοια κληρονομικότητα, για να συμμερισθεί τις λύπες και τους πειρασμούς μας και να μας δώσει το παράδειγμα μιας αναμάρτητης ζωής.» Η Ζωή του Χριστού, 48.

Ο Ιησούς είναι ο Λόγος, και τόσο ο Ιησούς όσο και η Βίβλος αποτελούν συνδυασμό ανθρωπίνου και θείου στοιχείου. Όταν ο Ιησούς παρήγαγε τη Βίβλο διαμέσου των αιώνων, έθεσε μέσα στη Βίβλο κανόνες, ώστε εκείνοι που θέλουν να ακούσουν να ακούσουν. Οι κανόνες που διέπουν τη Βίβλο είναι επίσης γνωρίσματα του χαρακτήρα Του.

«Στην Αποκάλυψη συναντώνται και καταλήγουν όλα τα βιβλία της Αγίας Γραφής. Εδώ βρίσκεται το συμπλήρωμα του βιβλίου του Δανιήλ.» Πράξεις των Αποστόλων, 585.

Η λέξη «complement» σημαίνει να φέρει κάτι στην τελείωση. Η μαρτυρία του Δανιήλ καταλήγει στην Αποκάλυψη, καθιστώντας τη μαρτυρία του Δανιήλ την αρχή και την Αποκάλυψη το τέλος. Η αρχή της Αποκάλυψης επαναλαμβάνεται στο τέλος της Αποκάλυψης, και στο πρώτο εδάφιο του πρώτου κεφαλαίου του Δανιήλ υπάρχει πόλεμος μεταξύ του κυριολεκτικού Ισραήλ και της κυριολεκτικής Βαβυλώνας, στον οποίο η Βαβυλώνα νικά· αλλά κατά την ολοκλήρωση της δοκιμαστικής ιστορίας, στο Δανιήλ 11:45, 12:1, η πνευματική Βαβυλώνα βρίσκεται σε πόλεμο με το πνευματικό Ισραήλ και στο τέλος η Βαβυλώνα χάνει και ο Ισραήλ υπερισχύει. Όπως και με τον Ιωάννη στην Αποκάλυψη, η αρχή της μαρτυρίας του Δανιήλ συμφωνεί με το τέλος της μαρτυρίας του. Τι είναι, λοιπόν, αλήθεια;

Το δόγμα είναι μια λέξη που προσδιορίζει εκείνο το οποίο ένα σώμα πιστών κατανοεί ως ορθό. Ο σκοπός ή η χρήση του δεν περιορίζεται στη Βίβλο ή στον Χριστιανισμό. Στον λεγόμενο Χριστιανισμό, υπάρχουν πιθανώς περισσότερα ψευδή «δόγματα» παρά αληθινά, διότι η πνευματική Βαβυλώνα, ο παπισμός, είναι κλωβός παντός ακαθάρτου και μισητού ορνέου, και τα όρνεα εκείνα αντιπροσωπεύουν το κακό, το οποίο συντηρείται και συγκαλύπτεται από τις εκκλησίες μέσω ψευδών δογμάτων, όπως ότι ο νόμος έχει καταργηθεί. Αλλά υπάρχει αληθινό δόγμα.

Ο νους των Βεροιέων δεν ήταν στενεμένος από προκατάληψη. Ήταν πρόθυμοι να εξετάσουν την αλήθεια των διδασχών που κήρυτταν οι απόστολοι. Μελετούσαν τη Γραφή, όχι από

περιέργεια, αλλά για να μάθουν τι είχε γραφεί σχετικά με τον υποσχέμενο Μεσσία. Καθημερινά ερευνούσαν τα θεόπνευστα κείμενα, και καθώς συνέκριναν γραφή με γραφή, ουράνιοι άγγελοι στέκονταν δίπλα τους, φωτίζοντας τον νου τους και εντυπώνοντας την αλήθεια στις καρδιές τους.

«Όπου κηρύττονται οι αλήθειες του ευαγγελίου, όσοι επιθυμούν ειλικρινώς να πράξουν το ορθό οδηγούνται σε επιμελή έρευνα των Γραφών. Εάν, στις τελευταίες σκηνές της ιστορίας αυτής της γης, εκείνοι στους οποίους διακηρύττονται αλήθειες δοκιμασίας ακολουθούσαν το παράδειγμα των Βεροιέων, ερευνώντας καθημερινά τις Γραφές και συγκρίνοντας με τον λόγο του Θεού τα μηνύματα που τους φέρονται, θα υπήρχε σήμερα μεγάλος αριθμός πιστών στις εντολές του νόμου του Θεού, εκεί όπου τώρα υπάρχουν συγκριτικά λίγοι. Όταν όμως παρουσιάζονται μη δημοφιλείς αλήθειες της Βίβλου, πολλοί αρνούνται να προβούν σε αυτή την έρευνα. Αν και αδυνατούν να αντικρούσουν τις σαφείς διδασκαλίες της Γραφής, εντούτοις επιδεικνύουν την ύπιστη απροθυμία να μελετήσουν τις αποδείξεις που τους προσφέρονται. Μερικοί υποθέτουν ότι, ακόμη κι αν αυτά τα δόγματα είναι πράγματι αληθινά, έχει μικρή σημασία αν θα δεχθούν ή όχι το νέο φως, και προσκολλώνται σε ευχάριστους μύθους τους οποίους ο εχθρός χρησιμοποιεί για να παραπλανά ψυχές. Έτσι ο νους τους τυφλώνεται από την πλάνη, και αποχωρίζονται από τον ουρανό.»

«Όλοι θα κριθούν σύμφωνα με το φως που τους έχει δοθεί. Ο Κύριος αποστέλλει τους πρεσβευτές Του με ένα μήνυμα σωτηρίας, και εκείνους που ακούουν θα τους θεωρήσει υπεύθυνους για τον τρόπο με τον οποίο αντιμετωπίζουν τα λόγια των δούλων Του. Όσοι αναζητούν ειλικρινά την αλήθεια θα προβούν σε προσεκτική εξέταση, υπό το φως του λόγου του Θεού, των δογμάτων που τους παρουσιάζονται.» Πράξεις των Αποστόλων, 231, 232.

Υπάρχουν «διδασκαλίες» οι οποίες είναι οι «αλήθειες του ευαγγελίου» και χρειάζεται να διερευνηθούν. Ορισμένες, (αν όχι όλες), είναι «δοκιμαστικές αλήθειες». Το Σάββατο είναι μία εύκολη στην κατανόηση δοκιμαστική αλήθεια. Υπάρχουν αληθείς και ψευδείς διδασκαλίες. Μερικές από τις αληθείς διδασκαλίες θέτουν σε δοκιμασία εκείνους που τις ακούν. Υπάρχει επίσης ένα είδος αλήθειας που προορίζεται για μια ορισμένη χρονική περίοδο. Αυτές οι αλήθειες ονομάζονται «παρούσα αλήθεια».

«Υπάρχουν πολλές πολύτιμες αλήθειες που περιέχονται στον Λόγο του Θεού, αλλά είναι η “παρούσα αλήθεια” εκείνη που το ποίμνιο έχει ανάγκη τώρα. Είδα τον κίνδυνο να απομακρύνονται οι αγγελιοφόροι από τα σπουδαία σημεία της παρούσας αλήθειας, για να επιμένουν σε θέματα που δεν είναι κατάλληλα να ενώσουν το ποίμνιο και να αγιάσουν την ψυχή. Ο Σατανάς εδώ θα εκμεταλλευθεί κάθε δυνατή ευκαιρία για να βλάψει το έργο.»

«Όμως θέματα όπως το αγιαστήριο, σε συνάρτηση με τις 2300 ημέρες, οι εντολές του Θεού και η πίστη του Ιησού, είναι απολύτως κατάλληλα να εξηγήσουν το παρελθόν κίνημα της Παρουσίας και να δείξουν ποια είναι η παρούσα θέσις μας, να εδραιώσουν την πίστη των αμφιβαλλόντων και να δώσουν βεβαιότητα για το ένδοξο μέλλον. Αυτά, έχω δει συχνά, ήσαν τα κύρια θέματα στα οποία οι αγγελιοφόροι έπρεπε να επιμένουν». Early Writings, 63.

Οι Αντβεντιστές χρησιμοποιούν συχνά αυτό το χωρίο για να αποφύγουν εκείνο που στην πραγματικότητα δηλώνει. Υποστηρίζουν ότι το μόνο που πρέπει να τονίζεται στα μηνύματά μας

της «παρούσας αλήθειας» είναι το αγιαστήριο, οι 2300 ημέρες, οι εντολές και η πίστη του Ιησού. Προβάλλουν αυτόν τον ισχυρισμό για να αποφύγουν εκείνο που προσδιορίζεται σχετικά με αυτά τα τέσσερα θέματα.

Ο σκοπός αυτών των τεσσάρων μεγάλων αληθειών είναι ότι έχουν «τελείως υπολογισθεί ώστε να εξηγήσουν το παρελθόν Αντβεντικό κίνημα και να δείξουν ποια είναι η παρούσα θέση μας, να εδραιώσουν την πίστιν των αμφιβαλλόντων και να δώσουν βεβαιότητα για το ένδοξο μέλλον». Αυτά τα τέσσερα δόγματα της παρούσης αληθείας έχουν διαμορφωθεί ώστε να δείξουν ότι η αρχή του Αντβεντισμού (το παρελθόν Αντβεντικό κίνημα) εικονογραφεί το τέλος του Αντβεντισμού (την παρούσα θέση μας). Αυτά τα τέσσερα πρωτεύοντα δόγματα είναι «τελείως υπολογισμένα» να εξηγήσουν την αρχή ότι το τέλος εικονογραφείται από την αρχή. Σύμφωνα με αυτό το θεόπνευστο απόσπασμα, αυτή είναι η «παρούσα αλήθεια» που «το ποιόνιο έχει ανάγκη τώρα».

Το αρχαίο Ισραήλ είναι η αρχή του Ισραήλ και το σύγχρονο Ισραήλ είναι το τέλος. Το αρχαίο κατά γράμμα Ισραήλ προτυποποιούσε τον λαό των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας από τον καιρό του τέλους, το 1798, έως τον νόμο της Κυριακής. Πριν από την πρώτη έλευση του Χριστού, η «παρούσα αλήθεια» ήταν αθέατη από τους Ιουδαίους, διότι ήταν τυφλοί (Λαοδικείς) εξαιτίας της εξαρτήσεώς τους από έθιμα και παραδόσεις.

«Θέλωμεν να εννοήσωμεν τον καιρόν εν τω οποίω ζώμεν. Δεν τον εννοούμε ούτε κατά το ήμισυ. Δεν συλλαμβάνομεν ούτε κατά το ήμισυ τη σημασίαν αυτού. Η καρδιά μου τρέμει εντός μου όταν συλλογίζομαι τι είδους εχθρόν έχομεν να αντιμετωπίσωμεν και πόσον ανεπαρκώς είμεθα προητοιασμένοι να τον αντιμετωπίσωμεν. Αι δοκιμασίαι των τέκνων του Ισραήλ και η στάσις αυτών ολίγον προ της πρώτης παρουσίας του Χριστού μοι ενεφανίσθησαν επανειλημμένως, διά να καταδείξουν τη θέσιν του λαού του Θεού εις την εμπειρίαν αυτού προ της δευτέρας παρουσίας του Χριστού—πώς ο εχθρός εξήτει πάσαν ευκαιρίαν να κυριεύση τας διανοίας των Ιουδαίων, και σήμερον ζητεί να τυφλώση τας διανοίας των δούλων του Θεού, ώστε να μη δύνανται να διακρίνουν την πολύτιμον αλήθειαν». Selected Messages, βιβλίο 2, 406.

Σύμφωνα με την επόμενη παραπομπή μας, οι Ιουδαίοι είχαν χάσει από τα μάτια τους την «αρχική αλήθεια του Θεού», και αυτή η αρχική αλήθεια για τους Ιουδαίους ήταν η ιστορία της απελευθέρωσης από την Αίγυπτο. Η ιστορία εκείνης της απελευθέρωσης ήταν η αρχική τους αλήθεια· ήταν η αλήθεια την οποία είχαν διδαχθεί να διδάσκουν στα παιδιά τους από γενεά σε γενεά. Απέτυχαν, όπως απέτυχε και ο Αντβεντισμός. Για να παρουσιάσει την αλήθεια στους τυφλωμένους Ιουδαίους, ο Ιησούς έθεσε την αλήθεια μέσα σε ένα πλαίσιο.

«Τον καιρό του Σωτήρος, οι Ιουδαίοι είχαν τόσο καλύψει τα πολύτιμα πετράδια της αλήθειας με τα συντρίμια της παραδόσεως και του μύθου, ώστε ήταν αδύνατον να διακριθεί το αληθές από το ψευδές. Ο Σωτήρας ήλθε για να απομακρύνει τα συντρίμια της δεισιδαιμονίας και των επί μακρόν καλλιεργημένων πλανών, και να τοποθετήσει τα πετράδια του λόγου του Θεού μέσα στο πλαίσιο της αλήθειας. Τι θα έκανε ο Σωτήρας, εάν ερχόταν σε εμάς τώρα όπως ήλθε στους Ιουδαίους; Θα έπρεπε να επιτελέσει παρόμοιο έργο, απομακρύνοντας τα συντρίμια της παραδόσεως και της τελετουργίας. Οι Ιουδαίοι ταραχθήκαν πολύ όταν επιτέλεσε αυτό το έργο. Είχαν χάσει από τα μάτια τους την αρχική αλήθεια του Θεού, αλλά ο Χριστός την έφερε και

πάλι σε θέα. Είναι δικό μας έργο να ελευθερώσουμε τις πολύτιμες αλήθειες του Θεού από τη δεισιδαιμονία και την πλάνη.»

«Ενδοξες αλήθειες έχουν θαφτεί από τα μάτια των ανθρώπων και, εξαιτίας της πλάνης και της δεισιδαιμονίας, έχουν καταστεί άτονα και ακαλαίσθητα. Ο Ιησούς αποκαλύπτει το φως του Θεού και προβάλλει την ωραία ακτινοβολία της αλήθειας μέσα σε όλη τη θεία της δόξα. Οι διάνοιες των ειλικρινών γεμίζουν θαυμασμό. Οι καρδιές τους ελκύονται με άγιες στοργές προς εκείνον που έφερε στο φως τους πολύτιμους λίθους της αλήθειας και τους παρουσίασε στη νόησή τους.»

«Οι Ιουδαίοι κατανοούσαν κάποιο μέρος της αλήθειας και δίδασκαν κάποιο μέρος του λόγου του Θεού· αλλά δεν αντιλαμβάνονταν την εκτεταμένη εμβέλεια του νόμου του Θεού. Ο Χριστός σάρωσε τα απορρίμματα της παράδοσης και ανέδειξε τον αληθινό πυρήνα και την καρδιά των σκοπών του Θεού. Όταν το έπραξε αυτό, εκείνοι εξαγριώθηκαν πέρα από κάθε έλεγχο. Διέδιδαν ψευδείς αναφορές από τη μία πόλη στην άλλη ότι ο Χριστός κατέστρεφε το έργο του Θεού. Αλλά ενώ ο Ιησούς κατήγγησε τις παλαιές μορφές, αποκατέστησε τις παλαιές αλήθειες, τοποθετώντας τις μέσα στο πλαίσιο της αλήθειας. Τις αντιπαρέβαλε και τις συνέζευξε μεταξύ τους, συγκροτώντας ένα πλήρες και συμμετρικό σύστημα αλήθειας. Αυτό ήταν το έργο που έκανε ο Σωτήρας μας· και τώρα τι θα κάνουμε εμείς; Δεν θα εργασθούμε σε αρμονία με τον Χριστό; Θα κυβερνώμεθα από φήμες; Θα επιτρέψουμε στις ίδιες μας τις φαντασιοπληξίες να μας αποκρύψουν το φως του Θεού; Οφείλουμε να διαβάζουμε προσεκτικά, να ακούμε με κατανόηση και να διδάσκουμε και σε άλλους όσα έχουμε μάθει. Πρέπει αδιαλείπτως να πεινούμε για τον άρτο της ζωής, αδιαλείπτως να ζητούμε το ζωντανό ύδωρ και το χιόνι του Λιβάνου, ώστε να είμαστε σε θέση να οδηγήσουμε τον λαό στα ζωντανά, δροσερά ύδατα της Πηγής της αλήθειας.» Review and Herald, 4 Ιουνίου 1889.

Κατά την πρώτη Του έλευση, ο Ιησούς «επανάφερε τις παλαιές αλήθειες, τοποθετώντας τις μέσα στο πλαίσιο της αλήθειας. Τις ταίριαξε και τις συνέδεσε μεταξύ τους, σχηματίζοντας ένα πλήρες και συμμετρικό σύστημα αλήθειας». Ο Ιησούς χρησιμοποίησε την ιστορία της απαρχής του αρχαίου Ισραήλ, προκειμένου να αποκαταστήσει τις παλαιές αλήθειες, και το έπραξε αυτό αντιστοιχίζοντας αυτές τις αλήθειες (κατά θέμα) και συνδέοντάς τις μεταξύ τους (παραλλήλως, γραμμή επί γραμμής). Το έπραξε αυτό με σκοπό να ελευθερώσει τους Ιουδαίους από τα έθιμα και τις παραδόσεις που τους είχαν τυφλώσει. Εκείνη η ιστορία ήταν η τελική ιστορία του κυριολεκτικού Ισραήλ.

Ο Αντβεντισμός επαναλαμβάνει την ιστορία του τέλους του αρχαίου Ισραήλ, και το πλαίσιο μέσα στο οποίο πρέπει να τοποθετηθεί η αλήθεια, ώστε να αφαιρεθεί η Λαοδικειακή τύφλωση της παράδοσης και του εθίμου, επιτελείται τώρα όπως όταν ο Χριστός συναναστρεφόταν με τους Ιουδαίους. Οι «παλαιές αλήθειες» πρέπει να τοποθετηθούν μέσα στο «πλαίσιο» της αλήθειας, προκειμένου να συναχθούν προφητικές γραμμές μαζί με άλλες προφητικές γραμμές, «γραμμή επί γραμμής» παραλλήλως, με σκοπό να ελευθερωθεί ενδεχομένως ένας Λαοδικεύς από την τύφλωσή του. Ο Χριστός είναι το παράδειγμά μας, σε όλα.

Υπάρχουν αλήθειες στην Αγία Γραφή οι οποίες προσδιορίζονται ως διδασκαλία, και «υπάρχουν πολλές θαυμάσιες αλήθειες», αλλά υπάρχει επίσης και «παρούσα αλήθεια», η οποία αποτελεί

«δοκιμασία για τον λαό» της «γενεάς» που ζει όταν αποκαλύπτεται η αλήθεια. Προφητικώς, τούτο λαμβάνει χώρα κατά την τέταρτη γενεά του Αντβεντισμού, και η «παρούσα αλήθεια» «η οποία είναι δοκιμασία για αυτή τη γενεά» δεν ήταν δοκιμασία για τις πρώτες γενεές του Αντβεντισμού.

«Υπάρχουν στις Γραφές ορισμένα πράγματα τα οποία είναι δυσνόητα και τα οποία, κατά τη διατύπωση του Πέτρου, οι αμαθείς και αστήρικτοι διαστρεβλώνουν προς ίδιαν αυτών απώλειαν. Ίσως να μη μπορέσουμε, στην παρούσα ζωή, να εξηγήσουμε το νόημα κάθε περικοπής της Γραφής· δεν υπάρχουν όμως ουσιώδη σημεία της πρακτικής αλήθειας που να καλύπτονται από μυστήριο. Όταν θα έλθει ο καιρός, κατά την πρόνοια του Θεού, να δοκιμασθεί ο κόσμος επάνω στην αλήθεια για τον καιρό εκείνο, οι διάνοιες θα κινηθούν από το Πνεύμα Του να ερευνήσουν τις Γραφές, ακόμη και με νηστεία και με προσευχή, έως ότου κρίκος μετά τον κρίκο αναζητηθεί και ενωθεί σε τέλεια αλυσίδα. Κάθε γεγονός που αφορά άμεσα τη σωτηρία των ψυχών θα καταστεί τόσο σαφές, ώστε κανείς να μη χρειάζεται να πλανηθεί ή να περιπατεί στο σκοτάδι.»

«Καθώς παρακολουθήσαμε την αλυσίδα της προφητείας, η αποκεκαλυμμένη αλήθεια για τον καιρό μας έγινε καθαρά ορατή και εξηγήθηκε. Είμαστε υπόλογοι για τα προνόμια που απολαμβάνουμε και για το φως που λάμπει επάνω στην οδό μας. Εκείνοι που έζησαν σε παλαιότερες γενεές ήταν υπόλογοι για το φως που τους επιτράπηκε να λάμπει επάνω τους. Η διάνοιά τους ασκήθηκε σε σχέση με διάφορα σημεία της Γραφής, τα οποία τους δοκίμαζαν. Αλλά δεν κατανοούσαν τις αλήθειες που εμείς κατανοούμε. Δεν ήταν υπεύθυνοι για το φως που δεν είχαν. Είχαν τη Βίβλο, όπως και εμείς· αλλά ο καιρός για την αποκάλυψη ιδιαίτερης αλήθειας σε σχέση με τις τελικές σκηνές της ιστορίας αυτής της γης είναι κατά τις τελευταίες γενεές που θα ζήσουν επάνω στη γη.»

«Ειδικές αλήθειες έχουν προσαρμοστεί στις συνθήκες των γενεών όπως αυτές έχουν υπάρξει. Η παρούσα αλήθεια, η οποία αποτελεί δοκιμασία για τον λαό αυτής της γενεάς, δεν αποτελούσε δοκιμασία για τον λαό γενεών πολύ παλαιότερων. Αν το φως που τώρα λάμπει επάνω μας σχετικά με το Σάββατο της τετάρτης εντολής είχε δοθεί στις γενεές του παρελθόντος, ο Θεός θα τις είχε καταστήσει υπόλογες για εκείνο το φως.» Testimonies, τόμος δεύτερος, 692, 693.

Για όσους ενδέχεται να επιθυμούν να αρνηθούν ότι υπάρχουν τέσσερις γενεές στην ιστορία του Αντβεντισμού, θα παρέπεμπα στους Πίνακες του Αββακούμ. Ένας πολύ απλός τρόπος για να κατανοηθεί αυτό το γεγονός είναι ότι το όνομα Λαοδίκεια σημαίνει λαός κρινόμενος. Η αρχή του Αντβεντισμού ανήγγειλε την έναρξη της κρίσεως και το τέλος του Αντβεντισμού αναγγέλλει την ολοκλήρωση της κρίσεως. Η ολοκλήρωση της κρίσεως λαμβάνει χώρα στην τρίτη και την τέταρτη γενεά.

Δεν θέλεις κάμει εις σεαυτόν ουδεμίαν γλυπτήν εικόνα, μηδέ ομοίωμα τινός εκ των εν τω ουρανώ άνω, και εκ των εν τη γη κάτω, και εκ των εν τοις ύδασι κάτω της γης· δεν θέλεις προσκυνήσει αυτάς, ουδέ θέλεις λατρεύσει αυτάς· διότι εγώ, Κύριος ο Θεός σου, είμαι Θεός ζηλότυπος, ανταποδίδων την ανομίαν των πατέρων επί τα τέκνα έως τρίτης και τετάρτης γενεάς των μισούντων με, και κάμων έλεος εις χιλιάδας των αγαπώντων με και φυλαττόντων τας εντολάς μου. Έξοδος 20:4–6.

Κατά το κλείσιμο της κρίσεως, η τελική γενεά του Λαοδικειανού (ενός λαού που κρίνεται) Αντιβεντισμού θα κριθεί και θα εξεμέσει εκ του στόματος του Κυρίου, όπως συνέβη με τον αρχαίο Ισραήλ κατά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Οι βιβλικές δογματικές διδασκαλίες είναι αλήθειες, υπάρχουν επίσης δοκιμαστικές αλήθειες, και έπειτα υπάρχουν παρούσες αλήθειες. Η παρούσα αλήθεια είναι πάντοτε δοκιμαστική αλήθεια, αλλά προσδιορίζει ειδικώς μια δοκιμαστική αλήθεια σχεδιασμένη για τη γενεά που ζει κατά τον εκάστοτε παρόντα χρόνο. Ωστόσο, το γεγονός είναι ότι πιθανότερο είναι να ισχύει το εξής: κάθε αλήθεια από τον λόγο του Θεού την οποία επιλέγουμε να απορρίψουμε, μόλις έγινε δοκιμαστική αλήθεια στην οποία εμείς μόλις αποτύχαμε.

Ο Ιησούς είναι ο λόγος του Θεού, και Αυτός είναι η αλήθεια. Πληροφόρησε τον Πιλάτο ότι ο λόγος για τον οποίο «ήλθε» «εις τον κόσμον» ήταν για να «μαρτυρήσει εις την αλήθειαν», και ότι καθένας που άκουσε τη φωνή Του «είναι εκ της αληθείας». Η λέξη «αλήθεια», για την οποία μίλησαν ο Πιλάτος και ο Ιησούς, προέρχεται από μια εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται ως «αλήθεια» και απαντά εκατόν είκοσι επτά φορές στην Παλαιά Διαθήκη. Αυτή η εβραϊκή λέξη (H571) αποδίδεται με διάφορες αγγλικές λέξεις, αλλά ενενήντα δύο φορές στην Παλαιά Διαθήκη μεταφράζεται ως «truth». Είναι μία από εκείνες τις λέξεις που είναι βαθύτατα ισχυρές, σε πολλά επίπεδα.

Η λέξη που αποδίδεται ως «αλήθεια» στην Παλαιά Διαθήκη αποτελείται από τρία εβραϊκά γράμματα, και στα εβραϊκά τα γράμματα έχουν τη δική τους σημασία· έτσι, η λέξη που σχηματίζεται από τα γράμματα συνδυάζει τις επιμέρους σημασίες κάθε γράμματος, ώστε να παραγάγει την πλήρη σημασία της λέξεως. Η λέξη «αλήθεια» αποτελείται από τρία εβραϊκά γράμματα: το πρώτο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, ένα γράμμα στο μέσον και το τελευταίο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου. Η «αλήθεια» στην Παλαιά Διαθήκη παριστάνεται από το πρώτο και το τελευταίο γράμμα του αλφαβήτου, με ένα γράμμα στο μέσον!

Αυτός είναι ο ορισμός του βιβλικού «κανόνα της πρώτης μνείας». Η πρώτη φορά κατά την οποία παρουσιάζεται ένα θέμα αποτελεί την πλέον σημαντική αναφορά για τη λέξη, η οποία είναι σπόρος και περιέχει όλο το DNA που είναι αναγκαίο για να παραγάγει ολόκληρη την αφήγηση. Η δεύτερη σημαντικότερη αναφορά στον «κανόνα της πρώτης μνείας» είναι η τελευταία αναφορά, διότι εκεί συνδέονται μεταξύ τους όλες οι αφηγήσεις που ανακύπτουν ανάμεσα στην αρχή και στο τέλος. «Στην Αποκάλυψη συναντώνται και καταλήγουν όλα τα βιβλία της Βίβλου», και η Αποκάλυψη είναι το τελευταίο βιβλίο της Βίβλου.

Η εβραϊκή λέξη «αλήθεια» που εξετάζουμε αρχίζει με το γράμμα «Άλεφ», ο δέκατος τρίτος χαρακτήρας είναι το «Μεμ» και το εικοστό δεύτερο και τελευταίο γράμμα είναι το «Ταβ». Βεβαίως, υπάρχουν διάφορες αποχρώσεις στους ορισμούς αυτών των γραμμάτων, αναλόγως του γλωσσολόγου στον οποίο θα προσφύγει κανείς για τον ορισμό· όμως οι γενικές σημασίες είναι ιδιαίτερος διαφωτιστικές.

א (Άλεφ): Το πρώτο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, και συχνά συνδέεται με την ενότητα, και αντιπροσωπεύει το Θείο και το αιώνιο, συμβολίζοντας τη σύνδεση μεταξύ του Θεού και της δημιουργίας.

ב (Μημ): Δέκατο τρίτο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου και συχνά συνδέεται με το ύδωρ.

η (Ταβ): Το τελευταίο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, και φέρει τη σημασία του «σημείου» ή του «σήματος». Συνδέεται συχνά με την έννοια της ολοκλήρωσης ή της «σφραγίδας» της δημιουργίας. Στα αρχαία εβραϊκά, το γράμμα Ταβ είχε το σχήμα σταυρού.

Η εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται ως «αλήθεια», την οποία εξετάζουμε, αποτελείται από τρία γράμματα, τα οποία από κοινού αντιπροσωπεύουν το αιώνιο ευαγγέλιο. Τι; Αυτό αναγνωρίζεται εύκολα, εάν κατανοείτε ότι τα μηνύματα των τριών αγγέλων είναι το αιώνιο ευαγγέλιο. Είναι αναγνωρίσιμο, διότι οι ορισμοί αυτών των τριών γραμμάτων αντιπροσωπεύουν το μήνυμα των τριών αγγέλων.

Ο πρώτος άγγελος της δέκατης τετάρτης κεφαλαίου της Αποκάλυψης προσδιορίζει το αιώνιο ευαγγέλιο και κατόπιν λέγει προς ολόκληρο τον κόσμο να «φοβηθή τον Θεόν» και να Τον δοξάση διά του να προσκυνή τον Δημιουργό. Ο ορισμός του (A1eph), του πρώτου από εκείνα τα τρία γράμματα, είναι «ο Θεός, Αιώνιος Θεός, και, ως Δημιουργός του ανθρωπίνου γένους, ο Θεός τον οποίον οι άνθρωποι οφείλουν ευλαβώς να φοβώνται και να προσκυνούν».

Το Αλεφ αντιπροσωπεύει το μήνυμα του πρώτου αγγέλου.

Το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου καλεί τους ανθρώπους να εξέλθουν από τη Βαβυλώνα, σηματοδοτεί τον καιρό κατά τον οποίο εκχέεται το Άγιο Πνεύμα και προσδιορίζει την αποστασία της Βαβυλώνας. Ο ορισμός του (Mem) συνδέεται με το νερό, (σύμβολο της εκχύσεως του Πνεύματος) και είναι το δέκατο τρίτο γράμμα του αλφαβήτου· ο δε αριθμός δεκατρία αποτελεί σύμβολο αποστασίας, προσδιορίζοντας έτσι τη Βαβυλώνα. Το Mem αντιπροσωπεύει το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου.

Ο τρίτος άγγελος προειδοποιεί τους ανθρώπους να μη λάβουν το χάραγμα του θηρίου, προσδιορίζει δύο τάξεις προσκυνητών και την οργή του Θεού. Ο ορισμός του (Tav) είναι ότι αντιπροσωπεύει ένα «σημείο», (το χάραγμα του θηρίου)· αντιπροσωπεύει τη σφραγίδα της δημιουργίας (τη σφραγίδα του Θεού). Το ίδιο το γράμμα έχει σχήμα σταυρού. Το Tav αντιπροσωπεύει το μήνυμα του τρίτου αγγέλου.

«Τι είναι η σφραγίδα του ζώντος Θεού, η οποία τίθεται στα μέτωπα του λαού Του; Είναι ένα σημείο το οποίο μπορούν να διαβάσουν οι άγγελοι, αλλά όχι τα ανθρώπινα μάτια· διότι ο εξολοθρευτής άγγελος πρέπει να δει αυτό το σημείο της απολυτρώσεως. Ο νοήμων νους έχει δει το σημείο του σταυρού του Γολγοθά στους υιοθετημένους υιούς και θυγατέρες του Κυρίου. Η αμαρτία της παραβάσεως του νόμου του Θεού έχει αφαιρεθεί. Έχουν ενδυθεί το ένδυμα του γάμου και είναι υπάκουοι και πιστοί σε όλες τις εντολές του Θεού.»

«Ο Κύριος δεν θα δικαιολογήσει εκείνους που γνωρίζουν την αλήθεια, εάν δεν υπακούουν με λόγο και έργο στις εντολές Του.» Maranatha, 243.

Η εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται ως «αλήθεια» αποτελείται από τρία γράμματα, καθένα από τα οποία έχει τον δικό του ορισμό. Οι τρεις αυτοί ορισμοί είναι επίσης οι ορισμοί των αγγελμάτων των τριών αγγέλων. Είναι επίσης οι ορισμοί του αγγέλματος του πρώτου αγγέλου, διότι το άγγελμα του πρώτου αγγέλου ήταν το άγγελμα στην αρχή του Αντβεντισμού, και το άγγελμα του τρίτου αγγέλου είναι το άγγελμα στο τέλος του Αντβεντισμού. Επειδή ο Ιησούς παραβάλλει το

τέλος με την αρχή, ο πρώτος άγγελος κατέχει όλα τα προφητικά ορόσημα του αγγέλματος του τρίτου αγγέλου. Κατά τούτο, οι ορισμοί των τριών εβραϊκών γραμμάτων καθίστανται σύμβολα όχι μόνον του αγγέλματος του τρίτου αγγέλου, αλλά και σύμβολα του αγγέλματος του πρώτου αγγέλου.

Στον Ιωάννη, στην Αποκάλυψη, δόθηκε η εντολή να γράψει τα πράγματα τα οποία τότε υπήρχαν, και πράττοντας τούτο θα έγραφε συγχρόνως τα πράγματα που θα ήσαν στο μέλλον. Κατέγραψε την αρχή για να καταδείξει το τέλος. Με απολύτως σαφείς όρους, οι Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας έχουν πληροφορηθεί να μελετούν και να κηρύττουν το μήνυμα των Μιλλεριτών, το οποίο είναι το μήνυμα του πρώτου αγγέλου. Μελετώντας και κηρύττοντας εκείνες τις αλήθειες και εκείνη την ιστορία, θα κηρύττουμε το μήνυμα του τρίτου αγγέλου και θα επαναλαμβάνουμε την ιστορία του πρώτου αγγέλου.

«Ο Θεός δεν μας δίνει ένα νέο μήνυμα. Οφείλουμε να κηρύξουμε το μήνυμα που το 1843 και το 1844 μας έβγαλε από τις άλλες εκκλησίες». Review and Herald, 19 Ιανουαρίου 1905.

«Όλα τα μηνύματα που δόθηκαν από το 1840–1844 πρέπει να καταστούν ισχυρά τώρα, διότι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που έχουν χάσει τον προσανατολισμό τους. Τα μηνύματα πρέπει να απευθυνθούν προς όλες τις εκκλησίες.» Manuscript Releases, τόμος 21, 437.

«Οι αλήθειες που λάβαμε το 1841, το '42, το '43 και το '44 πρέπει τώρα να μελετηθούν και να διακηρυχθούν.» Manuscript Releases, τόμος 15, 371.

«Η προειδοποίηση έχει δοθεί: Δεν πρέπει να επιτραπεί να εισέλθει τίποτε που θα διαταράξει το θεμέλιο της πίστεως επάνω στο οποίο οικοδομούμε από τότε που το μήνυμα ήλθε το 1842, 1843 και 1844. Ήμουν μέσα σε αυτό το μήνυμα, και από τότε στέκομαι ενώπιον του κόσμου, πιστή στο φως που ο Θεός μάς έχει δώσει. Δεν προτιθέμεθα να αποσύρουμε τα πόδια μας από την εξέδρα επάνω στην οποία ετέθησαν, καθώς ημέρα με την ημέρα εκζητούσαμε τον Κύριο με ειλικρινή προσευχή, αναζητώντας φως. Νομίζετε ότι θα μπορούσα να εγκαταλείψω το φως που ο Θεός μου έχει δώσει; Πρέπει να είναι ως ο Βράχος των Αιώνων. Αυτό με καθοδηγεί από τότε που μου δόθηκε». Review and Herald, 14 Απριλίου 1903.

Το μήνυμα του πρώτου αγγέλου και η ιστορία κατά την οποία παρουσιάστηκε εκείνο το μήνυμα παραλληλίζουν και απεικονίζουν τη δική μας παρούσα ιστορία—με ορισμένες προφητικές επιφυλάξεις. Αμφότερες αυτές οι ιστορίες αντιπροσωπεύονται επίσης από τα τρία γράμματα που χρησιμοποιεί ο Θεός γλωσσολόγος για να σχηματίσει τη λέξη «αλήθεια». Και η λέξη «αλήθεια» αντιπροσωπεύει το αιώνιο ευαγγέλιο.

Η ιστορία των Μιλλεριτών στην αρχή του Αντβεντισμού αντιπροσωπεύει τον πρώτο άγγελο, και η ιστορία στο τέλος του Αντβεντισμού, η οποία αντιπροσωπεύεται από τον τρίτο άγγελο, είναι παράλληλες ιστορίες, αλλά περιέχουν ορισμένες διαφορές.

Ο πρώτος άγγελος αναγγέλλει την έναρξη της κρίσεως και ο τρίτος άγγελος αναγγέλλει το κλείσιμο της κρίσεως. Η προφητική δομή επάνω στην οποία εκτυλίχθηκε η ιστορία του Αντβεντισμού είναι ταυτόσημη τόσο στην αρχική της ιστορία όσο και στην τελική της έκβαση. Μπορεί να αποδειχθεί ότι αμφότερα τα άκρα ακολουθούν τα τρία βήματα των τριών αγγέλων

καθώς αυτοί εμφανίζονται στην ιστορία. Και αυτοί οι τρεις άγγελοι είναι επίσης εκείνες οι τρεις επιστολές. Επομένως, η προφητική ακολουθία των γεγονότων και στα δύο άκρα του Αντβεντισμού βασίζεται στα τρία βήματα των τριών αγγέλων, τα οποία αποτελούν ορόσημα και εκπροσωπούνται επίσης από εκείνα τα τρία εβραϊκά γράμματα που σχηματίζουν τη λέξη «αλήθεια».

Το Άλφα είναι η αρχή του Αντβεντισμού, το Ωμέγα το τέλος του Αντβεντισμού, και το γράμμα που βρίσκεται στο μέσον, όντας το δέκατο τρίτο γράμμα, προσδιορίζει έτσι την αποστασία του Αντβεντισμού από την αρχή του έως το τέλος του.

Διδασκόμαστε σχετικά με το πού βρίσκεται η οδός του Θεού:

Ἡ οδός σου, ὦ Θεέ, εἶναι ἐν τῷ ἁγιαστηρίῳ· τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; Ψαλμοί 77:13.

Στο αγιαστήριο διαπιστώνουμε ότι η οδός του Θεού είναι τα ίδια τρία βήματα με τα τρία αγγελικά μηνύματα. Στην αυλή, ο φόβος του Θεού οδηγεί τον άνθρωπο να προσφέρει θυσία και να εξασφαλίσει τη δικαίωση. Στα Άγια, ο αγιασμός παριστάνεται από τη ζωή της προσευχής, η οποία παριστάνεται από το θυσιαστήριο του θυμιάματος, από τη ζωή της μελέτης, η οποία παριστάνεται από την τράπεζα των άρτων της προθέσεως, και από τη ζωή της υπηρεσίας, η οποία παριστάνεται από τις λυχνίες. Τα Άγια των Αγίων παριστάνουν την κρίση. Όταν κατέχουμε τον φόβο του Θεού, όπως παριστάνεται στο μήνυμα του πρώτου αγγέλου, αναζητούμε τη δικαίωση στους πρόποδες του σταυρού, στην αυλή. Όταν δικαιωθούμε (καταστούμε δίκαιοι), περιπατούμε στη νέα ζωή του αγιασμού (αύξηση στην αγιότητα), όπως παριστάνεται από τα Άγια. Τα Άγια παριστάνουν το έργο ενός Χριστιανού, όπως επιτελέσθηκε από τους Μιλλερίτες κατά το μήνυμα του δεύτερου αγγέλου, συνοδευόμενο από την Κραυγή του Μεσονυκτίου. Δικαιωμένοι και αγιασμένοι, είμαστε προετοιμασμένοι για την κρίση που παριστάνεται από τα Άγια των Αγίων. Τρία βήματα του αγιαστηρίου, που παριστάνουν, μεταξύ άλλων, τρεις θεολογικούς όρους —δικαίωση, αγιασμό και δοξασμό— και που επίσης παριστάνουν τα τρία αγγελικά μηνύματα, και βεβαίως επίσης παριστάνουν το μήνυμα του πρώτου αγγέλου και βεβαίως επίσης παριστάνουν τα τρία γράμματα που χρησιμοποιούνται για να σχηματίσουν τη λέξη «αλήθεια».

Στην αυλή του αγιαστηρίου βρίσκουμε επίσης και τα τρία βήματα. Το πρώτο βήμα προς το αγιαστήριο πρέπει να απεικονίζει το τελευταίο βήμα του αγιαστηρίου, όπως ακριβώς ο πρώτος άγγελος παραλληλίζεται με τον τρίτο άγγελο. Το πρώτο βήμα στην αυλή είναι η σφαγή της προσφοράς, που αντιπροσωπεύει τη δικαίωση. Το δεύτερο βήμα είναι ο λουτήρας, όπου αφαιρείται το πάχος (η αμαρτία) και η προσφορά καθαρίζεται πριν από τα τελικά βήματα. Το ύδωρ του λουτήρα είναι χαρακτηριστικό του δεύτερου βήματος. Το τρίτο βήμα είναι η ίδια η ολοκαυτωμένη προσφορά, η οποία προεικόνιζε τον Χριστό επάνω στον σταυρό, όπου επιτελέσθηκε η κρίση. Τα ίδια τρία βήματα βρίσκονται στο πρώτο βήμα του αγιαστηρίου, όπως ακριβώς τα ίδια τρία βήματα βρίσκονται στο μήνυμα του πρώτου αγγέλου. Η αρχή του άλφα και του ωμέγα βρίσκεται μέσα στο αγιαστήριο, όπως βρίσκεται στα μηνύματα των τριών αγγέλων, όπως βρίσκεται και στα γράμματα που σχηματίζουν τη λέξη «αλήθεια».

Η προφητεία των 2300 ετών έχει την ίδια ακριβώς δομή. Η προφητεία άρχισε με τρία διατάγματα και κατέληξε με την έλευση του αγγέλματος του τρίτου αγγέλου στις 22 Οκτωβρίου 1844. Η προφητεία εκθέτει πέντε προφητικές γραμμές, και η ιστορία στην αρχή της προφητείας των 2300

ετών αντιπροσωπεύει την τελική ιστορία καθεμιάς από αυτές τις πέντε προφητείες. Η αρχή και το τέλος της πλήρους προφητείας των 2300 ετών έχουν τρία διατάγματα, και αυτή καταλήγει με τρία αγγέλματα.

Η αρχή της προφητείας το 457 π.Χ. έλαβε χώρα σε καιρούς ταραχώδεις και προέβλεπε την επιστροφή των Ιουδαίων και την ανοικοδόμηση του ναού και της πόλεως. Σε συμφωνία με την πρόρρηση, 49 έτη αργότερα, μετά το έργο που άρχισε το 457 π.Χ., αυτό ολοκληρώθηκε σε καιρούς ταραχώδεις. Η αρχή των 49 ετών απεικονίζει το τέλος των 49 ετών.

Το 457 π.Χ. σηματοδοτεί την αρχή της προφητείας που προσδιορίζει το χρίσμα του Χριστού κατά το βάπτισμά Του. Το χρίσμα Του σήμανε την έναρξη του έργου Του για τη σύναξη ενός λαού, ώστε να είναι πολίτες της Νέας, και όχι της Παλαιάς, Ιερουσαλήμ, καθώς ακριβώς ο αρχαίος Ισραήλ συνάχθηκε για να ανοικοδομήσει την κυριολεκτική Ιερουσαλήμ το 457 π.Χ.

Το 457 π.Χ. σηματοδοτεί επίσης την έναρξη της προφητείας που προσδιορίζει πότε ο Χριστός θα σταυρωνόταν. Η αδελφή Ουάιτ παραβάλλει την ιστορία του σταυρού με τη Μεγάλη Απογοήτευση της 22ας Οκτωβρίου 1844, και επίσης αντιστοιχίζει την ιστορία της διάβασης της Ερυθράς Θαλάσσης με τη Μεγάλη Απογοήτευση. Το 457 π.Χ. υπήρξε μια απογοήτευση που προτυποποιούσε την απογοήτευση των Εβραίων στην Ερυθρά Θάλασσα, τη Μεγάλη Απογοήτευση των Αντβεντιστών, την απογοήτευση των μαθητών κατά τον σταυρό και του Έσδρα το 457 π.Χ.

«Ο Έσδρας ανέμενε ότι ένας μεγάλος αριθμός θα επέστρεφε στην Ιερουσαλήμ, αλλά ο αριθμός εκείνων που ανταποκρίθηκαν στην κλήση ήταν απογοητευτικά μικρός. Πολλοί από όσους είχαν αποκτήσει οικίες και αγρούς δεν είχαν καμία επιθυμία να θυσιάσουν αυτά τα υπάρχοντα. Αγαπούσαν την άνεση και την ευκολία και ήσαν απολύτως ικανοποιημένοι να παραμείνουν. Το παράδειγμά τους αποδείχθηκε εμπόδιο για άλλους, οι οποίοι διαφορετικά θα μπορούσαν να είχαν επιλέξει να ενώσουν τη μοίρα τους με εκείνους που προχωρούσαν διά της πίστεως.» Προφήτες και Βασιλείς, 612.

Το 457 π.Χ. σηματοδοτεί επίσης την έναρξη της προφητείας που προσδιορίζει πότε ο αρχαίος Ισραήλ θα απορριπτόταν από τον Θεό και το ευαγγέλιο θα μεταφερόταν στα έθνη, σηματοδοτώντας το τέλος μιας ιδιαίτερης δοκιμαστικής περιόδου 490 ετών, ειδικά για τον αρχαίο Ισραήλ. Το 457 π.Χ., επομένως, σηματοδοτεί την αρχή της δοκιμαστικής τους περιόδου, και το 34 μ.Χ. σηματοδοτεί το τέλος της δοκιμαστικής τους περιόδου, προτυπώνοντας ότι η δοκιμαστική περίοδος του Αντβεντισμού άρχισε το 1844 και λήγει με τον νόμο της Κυριακής.

Υπάρχουν μερικές ακόμη εσωτερικές χρονικές προφητείες μέσα στην προφητεία των 2300 ετών, αλλά όλες φέρουν τη σφραγίδα του Άλφα και του Ωμέγα. Οι απαρχές τους απεικονίζουν τις καταλήξεις τους.

Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι ο αρχαίος Ισραήλ κατέστη θεματοφύλακας του νόμου του Θεού και ότι ο σύγχρονος Ισραήλ κατέστη όχι μόνο θεματοφύλακας του νόμου Του, αλλά και θεματοφύλακας των προφητειών Του. Όταν ο Κύριος εισήλθε σε διαθήκη με τον αρχαίο Ισραήλ, τους κατέστησε θεματοφύλακες των Δέκα Εντολών, όπως ήταν γραμμένες επάνω σε δύο λίθινες

πλάκες. Όταν εισήλθε σε διαθήκη με τον σύγχρονο Ισραήλ κατά τη Μιλλεριτική ιστορία, τον κατέστησε θεματοφύλακα του προφητικού Του λόγου, όπως αυτός παριστάνεται επάνω στις δύο πινακίδες του Αββακούμ, που αντιπροσωπεύονται από τα πρωτοπόρα διαγράμματα του 1843 και του 1850. Η αρχή του αρχαίου Ισραήλ απεικονίζει την αρχή του σύγχρονου Ισραήλ.

«Ο Κύριος εκάλεσε τον λαό Του, τον Ισραήλ, και τον απεχώρισε από τον κόσμο, ώστε να τους εμπιστευθεί μια ιερή παρακαταθήκη. Τους κατέστησε θεματοφύλακες του νόμου Του· και είχε σκοπό μέσω αυτών να διατηρήσει μεταξύ των ανθρώπων τη γνώση του Εαυτού Του. Μέσω αυτών το φως του ουρανού επρόκειτο να λάμψει προς τους σκοτεινούς τόπους της γης, και μια φωνή επρόκειτο να ακουσθεί, καλώντας όλους τους λαούς να επιστρέψουν από την ειδωλολατρία τους, ώστε να λατρεύσουν τον ζώντα και αληθινό Θεό.»

«Εάν οι Εβραίοι είχαν σταθεί πιστοί στην εμπιστοσύνη που τους είχε ανατεθεί, θα είχαν γίνει δύναμη μέσα στον κόσμο. Ο Θεός θα ήταν η υπεράσπισή τους, και θα τους είχε υψώσει υπεράνω όλων των άλλων εθνών. Η δύναμή Του και η αλήθεια Του θα είχαν αποκαλυφθεί μέσω αυτών, και αυτοί θα προβάλλονταν, υπό τη σοφή και άγια διακυβέρνησή Του, ως παράδειγμα της υπεροχής της διακυβέρνησής Του έναντι κάθε μορφής ειδωλολατρίας. Αλλά δεν τήρησαν τη διαθήκη τους με τον Θεό. Ακολούθησαν τις ειδωλολατρικές πρακτικές άλλων εθνών· και αντί να καταστήσουν το όνομα του Δημιουργού τους αίνο πάνω στη γη, το περιέβαλαν με περιφρόνηση.»

«Πλην όμως, ο σκοπός του Θεού πρέπει να εκπληρωθεί. Η γνώση του θελήματός Του πρέπει να δοθεί στον κόσμο. Ο Θεός επέφερε τη χείρα της καταδυνάστευσης επάνω στον λαό Του και τους διεσκόρπισε ως αιχμαλώτους μεταξύ των εθνών. Μέσα στη θλίψη, πολλοί από αυτούς μετενόησαν για τις παραβάσεις τους και εξεζήτησαν τον Κύριο. Έτσι, διασκορπισμένοι σε όλες τις χώρες των εθνικών, διέδωσαν παντού τη γνώση του αληθινού Θεού.»

«Κατά την εποχή αυτή, ο Θεός έχει καλέσει την εκκλησία Του, καθώς εκάλεσε τον αρχαίο Ισραήλ, να σταθεί ως φως επάνω στη γη. Με το ισχυρό σχιστήρι της αλήθειας,—τα μηνύματα του πρώτου, του δευτέρου και του τρίτου αγγέλου,—έχει διαχωρίσει έναν λαό από τις εκκλησίες και από τον κόσμο, για να τον φέρει σε ιερή εγγύτητα προς τον Εαυτό Του. Τους κατέστησε θεματοφύλακες του νόμου Του και τους εμπιστεύθηκε τις μεγάλες αλήθειες της προφητείας για τον καιρό αυτόν. Όπως τα άγια λόγια που είχαν εμπιστευθεί στον αρχαίο Ισραήλ, έτσι και αυτά αποτελούν ιερά παρακαταθήκη, η οποία πρέπει να μεταδοθεί στον κόσμο.

Η προφητεία διακηρύσσει ότι ο πρώτος άγγελος θα απηύθυνε την αναγγελία του «εις παν έθνος και φυλήν και γλώσσαν και λαόν». Η προειδοποίηση του τρίτου αγγέλου, η οποία αποτελεί μέρος του αυτού τριπλού μηνύματος και είναι το μήνυμα για τον παρόντα καιρό, θα είναι εξίσου εκτεταμένη. Το λάβαρο, επί του οποίου είναι εγγεγραμμένα τα λόγια «Οι εντολές του Θεού και η πίστις του Ιησού», πρέπει να υψωθεί. Η δύναμη του πρώτου και του δευτέρου μηνύματος πρέπει να ενταθεί στο τρίτο. Στην προφητεία παριστάνεται ότι κηρύσσεται με φωνή μεγάλη από άγγελο πετώμενο εν μεσουρανήματι, και θα ελκύσει την προσοχή του κόσμου.

«Η πλέον φοβερή απειλή που απευθύνθηκε ποτέ σε θνητούς περιέχεται στο μήνυμα του τρίτου αγγέλου. Πρέπει να πρόκειται για τρομερή αμαρτία εκείνη που επισύρει την οργή του Θεού αμιγή από έλεος. Αλλά οι άνθρωποι δεν αφήνονται στο σκοτάδι σχετικά με αυτό το σπουδαίο ζήτημα: η προειδοποίηση εναντίον της προσκύνησης του θηρίου και της εικόνας του πρέπει να δοθεί στον κόσμο πριν από την επέλευση των κρίσεων του Θεού, ώστε όλοι να γνωρίζουν γιατί επιβάλλονται οι κρίσεις και να έχουν την ευκαιρία να διαφύγουν». Signs of the Times, January 25, 1910.

Η παραγωγή των δύο πινάκων, σε εκπλήρωση του δεύτερου κεφαλαίου του Αββακούμ, αποτέλεσε εκπλήρωση αρκετών προφητειών.

Θα σταθώ επί της σκοπιάς μου και θα τοποθετηθώ επάνω στον πύργο, και θα αγρυπνώ για να ιδώ τι θα λαλήσει προς εμέ, και τι θα αποκριθώ όταν ελεγχθώ. Και ο Κύριος μου απεκρίθη και είπε: Γράψον την όρασιν και κάμε αυτήν σαφή επί πινακίδων, ώστε να τρέχη εκείνος που την αναγινώσκει. Διότι η όρασις είναι ακόμη δια καιρόν ωρισμένον, αλλά εις το τέλος θέλει λαλήσει και δεν θέλει ψευσθή· αν και βραδύνη, πρόσμενε αυτήν· επειδή βεβαίως θέλει ελθεί, δεν θέλει βραδύνει.

Ίδου, ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἣτις ἐπαίρεται δὲν εἶναι εὐθεῖα ἐν αὐτῷ· ἀλλὰ ὁ δίκαιος θὰ ζήσῃ διὰ τῆς πίστεώς του. Αββακούμ 2:1–4.

Η κατάρτιση τόσο του πρωτοποριακού διαγράμματος του 1843 όσο και του πρωτοποριακού διαγράμματος του 1850 υπήρξε εκπλήρωση προφητείας. Η μελέτη των Πινάκων του Αββακούμ παρέχει άφθονες αποδείξεις γι' αυτό. Όμως το χωρίο του Αββακούμ συνεισφέρει σημαντικά σε αυτό το σημείο της συζητήσεώς μας.

«Είδα ότι το διάγραμμα του 1843 είχε καθοδηγηθεί από το χέρι του Κυρίου και ότι δεν έπρεπε να μεταβληθεί· ότι οι αριθμοί ήταν όπως τους ήθελε Εκείνος· ότι το χέρι Του ήταν επάνω του και έκρυβε ένα σφάλμα σε μερικούς από τους αριθμούς, ώστε κανείς να μη δύναται να το δει, έως ότου αποσυρθεί το χέρι Του». Early Writings, 74, 75.

Μετά το 1843 ο Κύριος κατηύθυνε να κατασκευαστεί άλλος ένας χάρτης, αλλά ο πρώτος χάρτης (1843) δεν έπρεπε να μεταβληθεί, παρά μόνον κατόπιν θείας έμπνευσης.

«Είδα ότι η αλήθεια έπρεπε να καταστεί σαφής επάνω σε πίνακες, ότι η γη και το πλήρωμα αυτής ανήκουν στον Κύριο, και ότι τα αναγκαία μέσα δεν έπρεπε να φεισθούν ώστε να καταστεί αυτή σαφής. Είδα ότι ο παλαιός χάρτης είχε κατευθυνθεί από τον Κύριο, και ότι ούτε ένα στοιχείο του δεν έπρεπε να αλλοιωθεί παρά μόνον κατόπιν θείας έμπνευσης. Είδα ότι οι αριθμοί του χάρτη ήσαν όπως ο Θεός ήθελε να είναι, και ότι το χέρι Του ήταν επάνω του και έκρυβε ένα λάθος σε μερικούς από τους αριθμούς, ώστε κανείς να μη το δει έως ότου αποσυρθεί το χέρι Του.» Spalding and Magan, 2.

Ενώ ζούσε με τον Αδελφό Νίκολς (ο οποίος παρήγαγε το διάγραμμα του 1850), κατά τον καιρό που εκείνος κατασκεύαζε το διάγραμμα, η Αδελφή Ουάιτ είπε ότι είδε το διάγραμμα του 1850 μέσα στην Αγία Γραφή.

«Είδα ότι ο Θεός ήταν στην έκδοση του διαγράμματος από τον Αδελφό Nichols. Είδα ότι υπήρχε προφητεία γι' αυτό το διάγραμμα μέσα στην Αγία Γραφή, και αν αυτό το διάγραμμα είναι προορισμένο για τον λαό του Θεού, αν είναι επαρκές για τον έναν, είναι και για τον άλλον, και αν ένας χρειαζόταν να ζωγραφιστεί ένα νέο διάγραμμα σε μεγαλύτερη κλίμακα, όλοι το χρειάζονται εξίσου.» Manuscript Releases, τόμος 13, 359.

Ο Αββακούμ είχε δώσει την εντολή: «Γράψον την όρασιν και κάμε αυτήν σαφή επί πινακίδων». Οι δύο πινακίδες του Αββακούμ ήσαν το σύμβολο της διαθήκης που ο Θεός έκανε με τον Αντβεντισμό, όταν τους κατέστησε θεματοφύλακες των προφητειών Του, καθώς έπραξε και όταν εισήλθε σε διαθήκη με τον αρχαίο Ισραήλ και έδωσε τις δύο πλάκες του νόμου και την ευθύνη να είναι οι θεματοφύλακες του νόμου. Πλην όμως, ο Αββακούμ προσδιορίζει δύο τάξεις προσκυνητών σε σχέση με τις πινακίδες που επρόκειτο να καταστήσουν την όραση σαφή. Η μία τάξη, της οποίας «η ψυχή υψούται» και «δεν είναι ευθεία», και μια άλλη τάξη, η οποία προσδιορίζεται ως «οι δίκαιοι», που «θέλουσι ζήσει διά της πίστεως αυτού».

Το συμπραζόμενο του Αββακούμ προσδιορίζει ότι όσοι δικαιώνονται ζουν διά πίστεως η οποία βασιζείται στον προφητικό Λόγο, όπως αυτός παριστάνεται από τις δύο πινακίδες, και επομένως όσοι δεν δικαιώνονται έχουν απορρίψει τις απαρχές του Αντβεντισμού. Το σημείο που επιθυμώ να τονίσω βασιζείται σε ένα χωρίο που εξετάσαμε πριν από κάποιο διάστημα. Έχει ως εξής:

«Όμως θέματα όπως το αγιαστήριο, σε συνάρτηση με τις 2300 ημέρες, οι εντολές του Θεού και η πίστη του Ιησού, είναι απολύτως κατάλληλα να εξηγήσουν το παρελθόν Αντβεντιστικό κίνημα και να δείξουν ποια είναι η παρούσα θέση μας, να εδραιώσουν την πίστη των αμφιβαλλόντων και να δώσουν βεβαιότητα για το ένδοξο μέλλον. Αυτά, έχω δει συχνά, ήταν τα κύρια θέματα στα οποία οι αγγελιοφόροι έπρεπε να επιμένουν». Early Writings, 63.

Μόλις εξετάσαμε και τις τέσσερις αυτές αλήθειες: το αγιαστήριο, τις 2300 ημέρες, τις εντολές του Θεού και την πίστη του Ιησού. Τοποθετήσαμε και τις τέσσερις αυτές αλήθειες μέσα στο πλαίσιο της αλήθειας το οποίο έχει «υπολογισθεί τελείως ώστε να εξηγήει το παρελθόν κίνημα της Advent και να δείχνει ποια είναι η παρούσα θέσις μας». Το πλαίσιο αυτό είναι «ο κανόνας της πρώτης μνείας», είναι η υπογραφή του Άλφα και του Ωμέγα, και είναι το πλαίσιο της αλήθειας, διότι η λέξη «αλήθεια» περιέχει την ίδια ακριβώς υπογραφή με όλες τις τέσσερις αλήθειες που προσδιορίζονται ως «παρούσα αλήθεια», η οποία σχεδιάσθηκε για να εξηγήει την αρχή του Αντβεντισμού.

Αν μη τι άλλο, τούτο σημαίνει ότι η λέξη που μεταφράζεται ως «αλήθεια», την οποία εξετάζουμε, αποτελεί το πλαίσιο του αιώνιου εὐαγγελίου, και αποτελεί το πλαίσιο του τελικού προειδοποιητικού μηνύματος, και αποτελεί το πλαίσιο του μηνύματος του τρίτου ἀγγέλου, και αποτελεί μεγάλο μέρος της Ἀποκαλύψεως του Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Το τελευταίο προειδοποιητικό μήνυμα, όπως παριστάνεται ως η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού στα τρία πρώτα εδάφια του πρώτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, μαρτυρείται εκ νέου στο τέλος της Αποκαλύψεως. Το τέλος της Αποκαλύψεως μαρτυρεί τόσο περί των πρώτων εδαφίων της Παλαιάς Διαθήκης όσο και περί των τελευταίων εδαφίων της Παλαιάς Διαθήκης. Με αυτές τις τέσσερις αναφορές μπορεί να συναχθεί, με την εφαρμογή του θείου κανόνα της τοποθετήσεως

προφητικής γραμμής επί προφητικής γραμμής, ότι το τελευταίο προειδοποιητικό μήνυμα έχει να κάνει με τη σχέση του Δημιουργού προς τα δημιουργημένα όντα Του. Έχει να κάνει με τη δημιουργική Του δύναμη. Έχει να κάνει με το πώς η δημιουργική Του δύναμη μεταδίδεται στην εκκλησία Του. Έχει να κάνει με το γνώρισμα της Θεότητας που ταυτοποιεί το τέλος με την αρχή. Είναι ένα μήνυμα που φθάνει ακριβώς πριν από το κλείσιμο του καιρού της δοκιμασίας και ακόμη περισσότερα. Όταν εξετάζονται όλα μαζί, πρόκειται περί της δημιουργικής δυνάμεως του Θεού! Και η πρώτη μνεία της δημιουργικής Του δυνάμεως βρίσκεται στην αρχή της Γενέσεως 1, από το πρώτο εδάφιο έως το δεύτερο κεφάλαιο, εδάφιο 3.

Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. Ἡ δὲ γῆ ἦτο ἄμορφος καὶ ἔρημος· καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου· καὶ Πνεῦμα Θεοῦ ἐφέρετο ἐπάνω τῶν ὑδάτων.

Καὶ εἶπε ὁ Θεός, Γενηθήτω φῶς· καὶ ἐγένετο φῶς. Καὶ εἶδε ὁ Θεός τὸ φῶς, ὅτι ἦτο καλόν· καὶ ἐχώρισε ὁ Θεός τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ σκότους. Καὶ ἐκάλεσε ὁ Θεός τὸ φῶς Ἡμέρα, καὶ τὸ σκότος ἐκάλεσε Νύκτα. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωί, ἡμέρα πρώτη.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, Γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τῶν ὑδάτων, καὶ ἄς διαχωρίζῃ τὰ ὕδατα ἀπὸ τῶν ὑδάτων. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός τὸ στερέωμα, καὶ διεχώρισεν τὰ ὕδατα τὰ ὑποκάτω τοῦ στερεώματος ἀπὸ τὰ ὕδατα τὰ ἐπάνω τοῦ στερεώματος· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεός τὸ στερέωμα Οὐρανόν. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωί, ἡμέρα δευτέρα.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ἄς συναχθοῦν τὰ ὕδατα τὰ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς ἓνα τόπον, καὶ ἄς φανῇ ἡ ξηρά· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεός τὴν ξηρὰν Γῆν, καὶ τὰς συναγωγὰς τῶν ὑδάτων ἐκάλεσεν Θαλάσσας· καὶ εἶδεν ὁ Θεός ὅτι ἦτο καλόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ἄς βλαστήσῃ ἡ γῆ χόρτον, βοτάνην ποιοῦσαν σπέρμα, καὶ δένδρον καρποφόρον ποιοῦν καρπὸν κατὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ, τοῦ ὁποῖου τὸ σπέρμα εἶναι ἐν αὐτῷ, ἐπάνω εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε χόρτον, βοτάνην ποιοῦσαν σπέρμα κατὰ τὸ εἶδος αὐτῆς, καὶ δένδρον ποιοῦν καρπὸν, τοῦ ὁποῖου τὸ σπέρμα ἦτο ἐν αὐτῷ, κατὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ· καὶ εἶδεν ὁ Θεός ὅτι ἦτο καλόν. Καὶ ἔγεινεν ἑσπέρα καὶ ἔγεινεν πρωί, ἡμέρα τρίτη.

Καὶ εἶπε ὁ Θεός· Ἄς γείνωσι φωστῆρες ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ, διὰ νὰ διαχωρίζωσι τὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς νυκτός· καὶ ἄς ἴναι διὰ σημεῖα, καὶ διὰ καιροὺς, καὶ διὰ ἡμέρας καὶ ἐνιαυτούς· καὶ ἄς ἴναι εἰς φωστῆρας ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε νὰ φωτίζωσιν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἔγεινεν οὕτως. Καὶ ἔκαμεν ὁ Θεός τοὺς δύο φωστῆρας τοὺς μεγάλους· τὸν φωστῆρα τὸν μέγαν διὰ νὰ ἐξουσιάζῃ τὴν ἡμέραν, καὶ τὸν φωστῆρα τὸν μικρόν διὰ νὰ ἐξουσιάζῃ τὴν νύκτα· ἔκαμε καὶ τοὺς ἀστέρας. Καὶ ἔθεσεν αὐτοὺς ὁ Θεός ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ, διὰ νὰ φέγγωσιν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ νὰ ἐξουσιάζωσιν ἐπὶ τῆς ἡμέρας καὶ ἐπὶ τῆς νυκτός, καὶ νὰ διαχωρίζωσι τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ σκότους· καὶ εἶδεν ὁ Θεός ὅτι ἦτο καλόν. Καὶ ἔγεινεν ἑσπέρα καὶ ἔγεινεν πρωί, ἡμέρα τετάρτη.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ἄς ἐξαγάγωσιν ὕδατα ἐρπετὰ ψυχῶν ζώων καὶ πετεινὰ πετόμενα ἐπάνω τῆς γῆς κατὰ τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεός τὰ κῆτη τὰ μεγάλα καὶ πᾶσαν ψυχὴν ζώων ἐρπετῶν, ἃ ἐξήγαγον τὰ ὕδατα κατὰ γένη αὐτῶν, καὶ πᾶν πετεινὸν πτερωτὸν κατὰ γένος αὐτοῦ· καὶ εἶδεν ὁ Θεός ὅτι καλόν. Καὶ εὐλόγησεν αὐτὰ ὁ Θεός, λέγων· Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὰ ὕδατα ἐν ταῖς θαλάσσαις, καὶ τὰ πετεινὰ πληθυνέσθωσαν ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωί, ἡμέρα πέμπτη.

Και εἶπεν ὁ Θεός· Ἄς ἐξαγάγη ἡ γῆ ζῶσα ψυχὴ κατὰ τὸ εἶδος αὐτῆς, κτῆνη καὶ ἔρπετα καὶ θηρία τῆς γῆς κατὰ τὸ εἶδος αὐτῶν· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὰ θηρία τῆς γῆς κατὰ τὸ εἶδος αὐτῶν, καὶ τὰ κτῆνη κατὰ τὸ εἶδος αὐτῶν, καὶ πᾶν ἔρπετον τῆς γῆς κατὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ· καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλόν. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ἄς ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, καθ' ὁμοίωσιν ἡμετέραν· καὶ ἄς ἐξουσιάζουν ἐπὶ τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ ἐπὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐπὶ τῶν κτηνῶν, καὶ ἐπὶ πάσης τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ παντὸς ἔρπετοῦ τοῦ ἔρποντος ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἑαυτοῦ, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν· ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. Καὶ εὐλόγησεν αὐτούς ὁ Θεός, καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Θεός· Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς· καὶ ἐξουσιάζετε ἐπὶ τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ ἐπὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐπὶ παντὸς ζώου κινούμενου ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ἴδου, σὰς ἔδωσα πᾶσαν βοτάνην σποροφόρον, ἣτις εἶναι ἐπάνω εἰς πρόσωπον πάσης τῆς γῆς, καὶ πᾶν δένδρον, εἰς τὸ ὅποιον εἶναι καρπὸς δένδρου σπείροντος σπέρμα· εἰς ἐσὰς θέλει εἶσθαι διὰ τροφήν. Καὶ εἰς πᾶν θηρίον τῆς γῆς, καὶ εἰς πᾶν πετεινὸν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ εἰς πᾶν ἔρπετον ἔρπον ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν τῷ ὀπιῶ ὑπάρχει ζωὴ, ἔδωκα πᾶσαν χλωρὰν βοτάνην διὰ τροφήν· καὶ ἐγένετο οὕτως. Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς πάντα ὅσα ἐποίησε, καὶ ἰδου, ἦσαν λίαν καλά. Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωί, ἡμέρα ἕκτη. Οὕτως συνετελέσθησαν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, καὶ πᾶς ὁ κόσμος αὐτῶν. Καὶ συνετέλεσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἃ ἐποίησε· καὶ κατέπαυσεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὧν ἐποίησε. Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην, καὶ ἡγίασεν αὐτήν· διότι ἐν αὐτῇ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὅσα ὁ Θεὸς ἔκτισε καὶ ἐποίησε. Γένεσις 1:1–2:3.

Οι προηγούμενοι στίχοι αντιπροσωπεύουν ολόκληρη τη μαρτυρία της δημιουργίας, τονίζοντας ότι ο λόγος του Θεού διαθέτει δημιουργική δύναμη.

Ἄς φοβηθεῖ τον Κύριο πάσα ἡ γῆ· ἄς στέκονται με δέος ἐνώπιόν του πάντες οἱ κάτοικοι τῆς οἰκουμένης. Διότι αὐτὸς ἐλάλησε, καὶ ἐγένε· αὐτὸς προσέταξε, καὶ ἐσπερώθη. Ψαλμοὶ 33:8, 9.

Ἡ ἴδια δημιουργική δύναμη που δημιούργησε τον κόσμο χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τον Χριστὸ για να μεταμορφώσει τους ἀνθρώπους.

Ἡ δημιουργική ἐνέργεια που ἐκάλεσε τους κόσμους εἰς ὑπαρξιν βρίσκεται ἐν τῷ λόγῳ του Θεοῦ. Ὁ λόγος οὗτος μεταδίδει δύναμιν· γεννᾷ ζωὴν. Πάσα ἐντολὴ εἶναι ὑπόσχεσις· ὅταν γίνῃ δεκτὴ ὑπὸ τῆς θελήσεως καὶ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ψυχὴν, φέρει μεθ' ἑαυτῆς τὴν ζωὴν του Ἀπείρου. Μεταμορφώνει τὴν φύσιν καὶ ἀναδημιουργεῖ τὴν ψυχὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ.

«Ἡ ζωὴ που μεταδίδεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο διατηρεῖται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο. “Ὁ ἄνθρωπος θέλει ζῆσει με πάντα λόγον ἐξερχόμενον διὰ στόματος Θεοῦ” (Matthew 4:4).» Education, 126.

Ἡ Ἀποκάλυψη του Ἰησοῦ Χριστοῦ τονίζει τὸν τρόπο με τὸν ὁποῖο ὁ Λόγος του Θεοῦ μεταβιβάζεται στους ἀνθρώπους. Προέρχεται ἀπὸ τον Πατέρα, πρὸς τον Υἱό, πρὸς ἓναν ἄγγελο, πρὸς ἓναν προφήτη, ὁ ὁποῖος τὸ καταγράφει καὶ τὸ ἀποστέλλει στις ἐκκλησίες. Ἡ διαδικασία τῆς ἐπικοινωνίας που ἐκτίθεται στὴν ἀρχὴ καὶ στὸ τέλος του βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως ἀπεικονίζεται ἐπίσης με τὴν κλίμακα του Ἰακώβ, με ἀγγέλους που ἀνεβαίνουν καὶ κατεβαίνουν τὴν κλίμακα. Ἀπεικονίζεται ἐπίσης με τους δύο χρυσοὺς σωλήνες του Ζαχαρία, οἱ ὁποῖοι φέρνουν τὸ ἔλαιο στο ἁγιαστήριον. Ἡ διαδικασία τῆς ἐπικοινωνίας μεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ θέμα τῆς

βιβλικής προφητείας, και το μήνυμα που αποστέλλεται περιέχει τη δημιουργική δύναμη που έπλασε το σύμπαν. Στη διαδικασία της επικοινωνίας στο πρώτο κεφάλαιο της Αποκαλύψεως, πρέπει να γίνει κατανοητό ότι το μήνυμα που παραδίδεται στις εκκλησίες περιέχει τη δύναμη να μεταμορφώσει έναν Λαοδικέα σε Φιλαδέφεια.

Είτε εξετάζουμε την αρχή είτε το τέλος της Παλαιάς ή της Καινής Διαθήκης, το μήνυμα είναι το ίδιο. Ο Θεός μεταδίδει το τελικό προειδοποιητικό μήνυμα, και αυτό περιέχει τη δημιουργική δύναμη του Θεού, εάν ακουσθεί και τηρηθεί από εκείνους που το ακούν. Το μήνυμα που επιτελεί αυτό είναι τοποθετημένο μέσα στο θεϊκό πλαίσιο του Άλφα και του Ωμέγα. Η αρχή, το μέσον και το τέλος. Τα τρία εβραϊκά γράμματα που συνδυάζονται για να σχηματίσουν τη λέξη «αλήθεια» είναι το αιώνιο ευαγγέλιο, και τα γράμματα και οι σημασίες τους, καθώς και η λέξη που παράγουν όταν συνδυάζονται μεταξύ τους, συμβολίζουν την αρχή και επίσης Εκείνον ο Οποίος είναι το Άλφα και το Ωμέγα. Τονίζει τη δημιουργική Του δύναμη. Οι τρεις τελευταίες λέξεις της ιστορίας της δημιουργίας αρχίζουν, καθεμία, με τα τρία γράμματα, κατά τη σειρά με την οποία σχηματίζουν τη λέξη «αλήθεια».

Οι τρεις λέξεις που αποτελούν το τέλος της διηγήσεως της δημιουργίας αρχίζουν με τα τρία γράμματα τα οποία, από κοινού, σχηματίζουν τη λέξη «αλήθεια». Οι τρεις τελευταίες λέξεις του εδαφίου αρχίζουν, κατά σειρά, με τα γράμματα κ (Άλφ), ν (Μεμ) και η (Ταβ). Οι τρεις αυτές λέξεις μεταφράζονται ως «Θεός», «δημιούργησε» και «έκανε». Το γεγονός ότι καθεμία από αυτές τις τρεις λέξεις αρχίζει με τα γράμματα κ (Άλφ), ν (Μεμ) και η (Ταβ), με αυτή τη σειρά, υπογραμμίζει περαιτέρω την πληρότητα και την ευταξία της αφηγήσεως της δημιουργίας. Το πρότυπο αυτό έχει επισημανθεί από Ιουδαίους σχολιαστές ως ένα ενδιαφέρον γλωσσικό γνώρισμα του εβραϊκού κειμένου.

Η αφήγηση της δημιουργίας αρχίζει με τις λέξεις «ἐν ἀρχῇ» και τελειώνει με τρεις λέξεις που αντιπροσωπεύουν τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠ, τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος, τὸν πρῶτον καὶ τὸν ἔσχατον. Ἡ δημιουργική δύναμη που απεικονίζεται στη μαρτυρία της Γενέσεως αρχίζει και τελειώνει με την υπογραφή του θαυμαστού γλωσσολόγου.

Το πρώτο ενός πράγματος, το οποίο απεικονίζει το ἔσχατο του ίδιου πράγματος, είναι εκείνο που τόνισε ο προφήτης Ιωάννης, όταν, γράφοντας ὅ,τι τότε ἦταν, ἔγραφε ταυτοχρόνως και ὅ,τι ἐπρόκειτο να εἶναι.

Το τελικό προειδοποιητικό μήνυμα του Ηλία, ὅπως παρουσιάζεται στο τέλος της Παλαιάς Διαθήκης, προσδιορίζει την ίδια προφητική αρχή, μέσα στο πλαίσιο της κρίσεως του νόμου της Κυριακής και των επερχόμενων επτά εσχάτων πληγών.

Ο «κανόνας της πρώτης μνείας» και ὅλα ὅσα αὐτός αντιπροσωπεύει αποτελούν το «πλαίσιο» ἐντὸς του οποίου πρέπει να τοποθετῆται ἡ «παρούσα ἀλήθεια». Το πλαίσιο αὐτό εἶναι «ο κανόνας της πρώτης μνείας», ο οποίος αποτελεί ἐπίσης ἕνα ἀπὸ τα γνωρίσματα του Θεοῦ.

Στο βιβλίο του Δανιήλ, το οποίο αντιπροσωπεύει την αρχή του Αντβεντισμοῦ, και στο βιβλίο της Αποκάλυψης, το οποίο αντιπροσωπεύει το τέλος του Αντβεντισμοῦ, βρίσκουμε εκπληκτικούς παραλληλισμούς, ὅταν το εξετάζουμε με την αρχή ὅτι το πρώτο απεικονίζει το ἔσχατο. Το βιβλίο

του Δανιήλ προβάλλει ένα γνώρισμα του Ιησού, όταν χρησιμοποιεί το όνομα Παλμωνί, που σημαίνει ο θαυμαστός αριθμητής των μυστικών. Ο Δανιήλ επίσης παρουσιάζει τον Ιησού ως Μιχαήλ τον αρχάγγελο. Ο Ιωάννης χρησιμοποιείται για να πράξει το ίδιο όπως ο Δανιήλ, και προσδιορίζει όχι τον δεσπότη των μαθηματικών ή τον ηγέτη των αγγέλων, αλλά τον κύριο της γλώσσας. Όταν θεωρούμε τον Ιησού ως τον κύριο του αλφαβήτου, θα πρέπει να λάβουμε υπόψη τον Ψαλμό 119, το μακροσκελέστερο κεφάλαιο της Βίβλου.

Ο Ψαλμός 119 είναι ακροστιχίδα αλφαβητικής μορφής, πράγμα που σημαίνει ότι τα αρχικά γράμματα κάθε ομάδας οκτώ στίχων αρχίζουν με το ίδιο γράμμα. Υπάρχουν είκοσι δύο γράμματα στο εβραϊκό αλφάβητο, επομένως υπάρχουν είκοσι δύο ενότητες των οκτώ στίχων. Κάθε ενότητα αρχίζει με το γράμμα του αλφαβήτου σύμφωνα με τη σειρά του αλφαβήτου, και στη συνέχεια καθένας από τους οκτώ στίχους που αντιστοιχούν σε εκείνο το γράμμα αρχίζει με αυτό το γράμμα. Υπάρχουν οκτώ στίχοι για κάθε γράμμα· συνεπώς, οκτώ στίχοι επί τα είκοσι δύο γράμματα του εβραϊκού αλφαβήτου ισούνται με εκατόν εβδομήντα έξι στίχους. Ο Ψαλμός τονίζει την υπακοή σε έναν Θεό που είναι Θεός τάξεως (εξ ου και η ακροστιχική δομή), όχι αταξίας.

Ένα ακόμη εξέχον θέμα στον Ψαλμό 119 είναι η βαθιά αλήθεια ότι ο Λόγος του Θεού είναι απολύτως επαρκής. Υπάρχουν οκτώ διαφορετικοί όροι που αναφέρονται στον Λόγο του Θεού σε όλον τον Ψαλμό: νόμος, μαρτυρίες, εντολές, διατάγματα, προστάγματα, κρίσεις, λόγος και αποφάσεις. Σχεδόν σε κάθε εδάφιο γίνεται μνεία του Λόγου του Θεού. Ο Ψαλμός 119 βεβαιώνει όχι μόνο τον χαρακτήρα των Γραφών, αλλά βεβαιώνει επίσης ότι ο Λόγος του Θεού αντανάκλα τον ίδιο τον χαρακτήρα του Θεού. Παρατηρήστε αυτά τα γνωρίσματα του Θεού, όπως εκτίθενται στον Ψαλμό 119:

1. Δικαιοσύνη (εδάφια 7, 62, 75, 106, 123, 138, 144, 160, 164, 172)
2. Πιστότητα (εδάφιο 42)
3. Αληθοφροσύνη (εδάφια 43, 142, 151, 160)
4. Πιστότητα (εδάφιο 86)
5. Αμεταβλησία (εδάφιο 89)
6. Αιωνιότητα (εδάφια 90, 152)
7. Φῶς (εδάφιο 105)
8. Καθαρότητα (εδάφιο 140)

Ο Ψαλμός αρχίζει με δύο μακαρισμούς. «Μακάριοι» είναι εκείνοι των οποίων οι οδοί είναι άμεμπτες, οι οποίοι ζουν σύμφωνα με τον νόμο του Θεού, φυλάττουν τα προστάγματά Του και Τον εκζητούν με όλη τους την καρδιά. Αυτά είναι τα διδάγματα για εμάς σε αυτόν τον μεγάλο Ψαλμό. Ο Λόγος του Θεού είναι επαρκής για να μας καταστήσει σοφούς, να μας παιδεύσει στη δικαιοσύνη και να μας εξαρτίσει για κάθε καλό έργο (2 Τιμόθεον 3:15–17).

Βεβαίως, ο Ψαλμός 119 αποτελεί μέρος ενός ζητήματος το οποίο παραμένει σε μεγάλο βαθμό άλυτο στον θρησκευτικό κόσμο. Έχει να κάνει με το ποιο εδάφιο είναι το μεσαίο εδάφιο της Βίβλου και ποιο κεφάλαιο είναι το μεσαίο κεφάλαιο της Βίβλου. Αν κάνετε αναζήτηση στο διαδίκτυο, θα βρείτε τις διάφορες επιχειρηματολογίες που επικεντρώνονται στο ποια Βίβλο

χρησιμοποιεί κανείς, και ούτω καθεξής. Το πρόβλημα με κάθε θέση μέσα σε αυτή τη διαμάχη είναι ότι ο ορισμός του μέσου της Βίβλου, είτε πρόκειται για εδάφιο είτε για κεφάλαιο, πρέπει να καθορίζεται από τον Συγγραφέα της Βίβλου και όχι από τον ανθρώπινο σπουδαστή ή επικριτή της Βίβλου.

Η Αγία Γραφή διδάσκει ότι υπάρχει αρχή και τέλος σε καθετί. Για κάθε πράγμα υπάρχει καιρός.

Διὰ πάντα ὑπάρχει καιρὸς, καὶ χρόνος διὰ πᾶν σκοπὸν ὑπὸ τὸν οὐρανόν· καιρὸς τοῦ γεννᾶσθαι, καὶ καιρὸς τοῦ ἀποθνήσκειν· καιρὸς τοῦ φυτεῦν, καὶ καιρὸς τοῦ ἐκριζοῦν τὸ πεφυτευμένον. Ἐκκλησιαστής 3:1, 2.

Υπάρχει καιρός να γεννηθεί κανείς και καιρός να πεθάνει· υπάρχει, όμως, και η ζωή που εκτυλίσσεται ανάμεσα στην αρχή και στο τέλος της ζωής μας. Η γέννηση είναι μια σύντομη στιγμή μέσα στον χρόνο, όπως και ο θάνατος. Η ζωή είναι το μέσον και, γενικά, συνδέεται με πολύ περισσότερη ιστορία απ' ό,τι ο καιρός κατά τον οποίο γεννιόμαστε και ο καιρός κατά τον οποίο πεθαίνουμε.

Το μέσον στον «κανόνα της πρώτης μνείας» έχει γενικώς πολύ περισσότερη μαρτυρία από ό,τι η πρώτη και η τελευταία. Το να αναζητεί κανείς έναν και μόνο στίχο ή κεφάλαιο στην Αγία Γραφή και να το ορίζει ως το μέσον σημαίνει ότι παραβλέπει τα βιβλικά τεκμήρια, έστω και αν η αρχή και το τέλος είναι ουσιαστικά χρονικά σημεία· το μέσον είναι γενικώς μία χρονική περίοδος. Βεβαίως, η αρχή, το τέλος και το μέσον θα συμφωνούν μεταξύ τους, αν και συχνά το ίδιο ακριβώς ορόσημο στο τέλος είναι το αντίθετο της αρχής.

Ο Ιησούς προσδιόρισε τον Ιωάννη τον Βαπτιστή ως Ηλία, και αμφότεροι απεικονίζουν την ίδια προφητική ακολουθία γεγονότων· όμως ο Ηλίας διώχθηκε από μία πονηρή γυναίκα (Ιεζάβελ), η οποία επιζητούσε να φυλακίσει και να θανατώσει τον Ηλία, αλλά ουδέποτε το κατόρθωσε. Ο Ιωάννης, ο οποίος ήταν σύμβολο του Ηλία, καταδιώχθηκε από μία πονηρή γυναίκα (Ηρωδιάδα) για να φυλακισθεί και να θανατωθεί, και το κατόρθωσε. Ο Ηλίας και ο Ιωάννης είναι εναλλάξια σύμβολα, αλλά έχουν ορισμένα προφητικά γνωρίσματα που είναι αντίθετα γνωρίσματα, ενώ εξακολουθούν να είναι παράλληλα μεταξύ τους. Ο Ηλίας ουδέποτε πέθανε, ο Ιωάννης πέθανε. Η κατανόηση ότι τα προφητικά ορόσημα που ευθυγραμμίζονται μεταξύ τους είναι συχνά αντίθετα επιτρέπει σε όσους επιθυμούν να διακρίνουν ότι το μέσον της Βίβλου είναι ο Ψαλμός 118.

Όταν χρησιμοποιούμε την αρχή του κανόνα της πρώτης μνείας, όπως την ορίζουμε, διαπιστώνουμε ότι η αρχή του μέσου της Βίβλου είναι ο Ψαλμός 117, το συντομότερο κεφάλαιο της Βίβλου, που αποτελείται από δύο εδάφια. Ακολουθείται από το κεφάλαιο 118, το οποίο είναι το μέσον της Βίβλου, και το κεφάλαιο 118 ακολουθείται από το 119, το οποίο είναι το μακρύτερο κεφάλαιο της Βίβλου και το τέλος του μέσου της Βίβλου. Ο θαυμαστός Γλωσσολόγος σημειώνει την αρχή με το συντομότερο κεφάλαιο και κατόπιν σημειώνει το τέλος με το μακρύτερο κεφάλαιο. Πρόκειται για δύο αντίθετα κεφάλαια. Η αρχή είναι ο σπόρος, και το τέλος είναι εκεί όπου αναπτύσσεται το πλήρως ώριμο φυτό, όπου όλες οι μαρτυρίες που βρίσκονται μέσα στο μέσον συνδέονται μεταξύ τους. Προσέξτε τον Ψαλμό 117.

Αίνεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔθνη· ἐπαινέσατε αὐτόν, πάντες οἱ λαοί. Διότι τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐκραταιώθη ἐφ’ ἡμᾶς, καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.
Ψαλμοὶ 117:1, 2.

Ἡ λέξη που εξετάζουμε, ἡ οποία αποτελείται ἀπὸ τρία γράμματα, ἀποδίδεται ὡς «ἀλήθεια» στο δεῦτερο ἐδάφιο καὶ ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀρχὴ τοῦ μέσου τῆς Βίβλου (το μέσον τῆς Βίβλου εἶναι οἱ Ψαλμοὶ 117–119). Το τέλος τοῦ μέσου εἶναι ὁ Ψαλμὸς 119. Ὁ Ψαλμὸς 118 εἶναι το μέσον τοῦ μέσου. Ὁ Ψαλμὸς 118 παρεμβάλλεται μεταξύ τοῦ συντομότερου καὶ τοῦ μακρότερου κεφαλαίου τῆς Βίβλου, καὶ το συντομότερο, το οποίο ἀποτελεῖ τὴν ἀρχή, ἐκθέτει τὴ λέξη «ἀλήθεια», ἡ οποία σχηματίζεται ἀπὸ τρία γράμματα που ἀντιπροσωπεύουν τα τρία βήματα τοῦ αἰωνίου εὐαγγελίου καὶ ἀποτελοῦν το πλαίσιο γιὰ τὴν κατανόηση τῆς ἀληθείας. Το πλαίσιο αὐτὸ εἶναι ἡ ἀρχὴ που ἀντιπροσωπεύει τὸν χαρακτήρα τοῦ Χριστοῦ ὡς τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ωμέγα.

Το τέλος τοῦ μέσου, που εἶναι τὸ κεφάλαιο 119, ἀποτελεῖ ἓνα ἀλφαβητικὸ ἀκροστιχικὸ ποίημα τοποθετημένο στο μέσον τῆς Βίβλου, τονίζοντας τὸν θαυμαστὸ γλωσσολόγο. Τέσσερις φορές στο κεφάλαιο 119 ἡ ἴδια λέξη μεταφράζεται ὡς ἀλήθεια.

Καὶ μὴ ἀφαιρέσης παντελῶς ἀπὸ τοῦ στόματός μου τὸν λόγον τῆς ἀληθείας· διότι ἤλπισα εἰς τὰς κρίσεις σου. Στίχος 43.

Ἡ δικαιοσύνη σου εἶναι δικαιοσύνη αἰώνιος, καὶ ὁ νόμος σου εἶναι ἡ ἀλήθεια. Στίχος 142.

Πλησίον εἶ, Κύριε, καὶ πᾶσαι αἱ ἐντολαί σου εἶναι ἀλήθεια. Στίχος 151.

Ὁ λόγος σου εἶναι ἀληθινὸς ἀπ’ ἀρχῆς, καὶ ἕκαστον τῶν δικαίων κριμάτων σου διαμένει εἰς τὸν αἰῶνα. Ἐδάφιον 160.

Ἡ ἀλήθεια σε αὐτὰ τα ἐδάφια ἀποτελεῖ κανόνα τῆς βιβλικῆς προφητείας που προσδιορίζει τὸ τέλος ἀπὸ τὴν ἀρχή, καὶ ἡ ἀλήθεια στα ἐδάφια εἶναι ὅτι τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ωμέγα ἔχει θέσει τὴν υπογραφή Του ἐπάνω στο μέσον τῆς Βίβλου, ὅπως ἔχει πράξει γιὰ τὴν ἀρχή καὶ τὸ τέλος. Ἡ υπογραφή τοῦ Πρώτου καὶ τοῦ Ἐσχάτου εἶναι τὸ «πλαίσιο» γιὰ τὴν παρουσίαση τοῦ τελικοῦ προειδοποιητικοῦ μηνύματος τοῦ τρίτου ἀγγέλου. Το τελευταῖο μέρος τοῦ μέσου περιλαμβάνει τέσσερα ἐδάφια τα οποία χρησιμοποιοῦν τὴ λέξη που μεταφράζεται ὡς «ἀλήθεια», ἀν καὶ ἡ τέταρτη ἀναφορὰ μεταφράζεται ἀπλῶς ὡς «ἀληθινός». Το ἔσχατο ἀπὸ ἐκεῖνα τα τέσσερα ἐδάφια προσδιορίζει ὅτι «ἀπὸ τὴν ἀρχή» ὁ λόγος εἶναι «ἀληθινός».

Στὴν ἀρχή, στὴν ἀφήγηση τῆς δημιουργίας τῆς Γενέσεως ἓνα καὶ δύο, ἡ λέξη «ἀλήθεια», ἀν καὶ δὲν εἶναι γραμμένη ἀμεσα, ἀναπαρίσταται στὶς τρεῖς τελευταῖες λέξεις τῆς ἀφηγήσεως τῆς δημιουργίας, διότι κάθε λέξη ἀρχίζει με τα γράμματα, κατὰ σειρά, που σχηματίζουν τὴ λέξη «ἀλήθεια». Ἐν ἀρχή ἦτο ὁ Λόγος, καὶ δι’ Αὐτοῦ ἐκτίσθησαν τα πάντα, καὶ ἡ μαρτυρία τῆς δημιουργίας στὴ Γένεση ἀρχίζει με τὶς λέξεις «Ἐν ἀρχή» καὶ τελειώνει με τρεῖς λέξεις που ἀναπαριστοῦν τὶς ἀλήθειες που συνδέονται με ἓνα γνῶρισμα τοῦ Χριστοῦ, το οποίο στὸν Ἡσαΐα ὀρίζεται ὡς ἡ ἀπόδειξη ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ ἓνας καὶ μόνον Θεός.

Το μέσον τῆς Βίβλου (Ψαλμοὶ 117–119) ἀρχίζει στο κεφάλαιο 117 με τὴν ἀναφορὰ στὴν ἀλήθεια ὅτι ἡ ἀρχὴ ἀντιπροσωπεύει τὸ τέλος, μέσω τῆς χρήσεως τῆς λέξεως «ἀλήθεια». Ἡ λέξη αὐτὴ

σχηματίζεται από τρία γράμματα, τα οποία αντιπροσωπεύουν το αιώνιο ευαγγέλιο και τα αγγέλματα των τριών αγγέλων, και προσδιορίζουν την κατάληξη της ιστορίας της Δημιουργίας. Το τέλος του μέσου της Βίβλου είναι μια παρουσίαση του αλφαβήτου, το οποίο ο θαυμαστός γλωσσολόγος παρήγαγε για να θεμελιώσει την κατανόηση ότι εκείνο το οποίο αποκαλύπτεται τώρα σχετικά με τον χαρακτήρα Του είναι σε συμφωνία με τον ορισμό της λέξεως αποκάλυψη, διότι η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού είναι ένα μήνυμα σχεδιασμένο να παρουσιάσει μια πτυχή του χαρακτήρα του Χριστού, η οποία έως τούδε δεν είχε αναγνωρισθεί πλήρως, αν είχε καν αναγνωρισθεί. Η αποκάλυψη είναι συνεπής προς τις γραμμές της ιστορίας της διαθήκης, διότι η ιστορία της διαθήκης περιλαμβάνει αποδείξεις της προσπάθειας του Θεού να αποκαλύψει τον Εαυτό Του μέσω ονομάτων, καθώς η ιστορία Του εκτυλισσόταν.

«Οι μεγάλες αρχές του νόμου, αυτής ταύτης της φύσεως του Θεού, ενσαρκώνονται στα λόγια του Χριστού επάνω στο όρος. Όποιος οικοδομεί επάνω σε αυτά, οικοδομεί επάνω στον Χριστό, τον Βράχο των Αιώνων. Με το να δεχόμαστε τον λόγο, δεχόμαστε τον Χριστό. Και μόνο όσοι δέχονται κατ' αυτόν τον τρόπο τα λόγια Του οικοδομούν επάνω σε Αυτόν. “Θεμέλιον άλλον ουδείς δύναται να θέση παρά το κείμενον, όπερ είναι ο Ιησούς Χριστός.” 1 Κορινθίους 3:11. “Και δεν υπάρχει δι’ ουδενός άλλου η σωτηρία· διότι ούτε όνομα άλλο υπάρχει υπό τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, διά του οποίου πρέπει να σωθώμεν.” Πράξεις 4:12. Ο Χριστός, ο Λόγος, η αποκάλυψη του Θεού,—η φανέρωση του χαρακτήρα Του, του νόμου Του, της αγάπης Του, της ζωής Του,—είναι το μόνο θεμέλιο επάνω στο οποίο μπορούμε να οικοδομήσουμε έναν χαρακτήρα που θα διαρκέσει.» Mount of Blessings, 148.

Φυσικά, υπάρχουν πολλά ακόμη που πρέπει να εξεταστούν σχετικά με αυτή την αλήθεια, αλλά θα σταματήσουμε εδώ.